

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/413/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7511202378
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7511202378.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slebodníka, vo veci žalobkyne F. I.J. F., W. X.X.XXXX, Y., L. Y. XX, zast. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., advokátom, Košice, Južná trieda 1, proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Okresný úrad Košice - okolie, Košice, Hroncova 13, o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru a náhradu mzdy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 18C/45/2011-336 z 27.3.2017 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobkyni nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) v poradí druhým rozsudkom rozhodol, že I. žalobu žalobkyne o určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne u žalovaného naďalej trvá a na náhradu mzdy zamietla, II. žalovanému náhradu trov konania nepriznáva a III. štát nemá právo na zaplatenie súdneho poplatku.
2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, podanou uňho 24.2.2011 domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, že podaním z 28.9.2011 žalobu upresnila tak, že sa domáhala určenia neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru z 29.10.2010, určenia, že jej štátnozamestnanecký pomer naďalej trvá, uloženia povinnosti žalovanému poskytnúť jej náhradu mzdy podľa posledného platového dekrétu z 1.3.2010 vo výške 585 eur mesačne od 15.3.2011 do dňa, kedy jej bude umožnený riadny výkon práce. Ďalej súd uviedol, aké listinné dôkazy predložila žalobkyňa na preukázanie svojho nároku, ako sa k žalobe vyjadril žalovaný a aké listinné dôkazy preložil žalovaný na preukázanie svojej obrany, aké dokazovanie vykonal a zistil skutkový stav: Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa podľa rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby z 19.3.2007 bola 20.3.2007 vymenovaná do dočasnej štátnej služby s trojmesačnou skúšobnou lehotou do funkcie radca na pracovisko v Moldave nad Bodvou, následne trvalo preložená do dočasnej štátnej služby do doby vymenovania vybraného uchádzača do štátnej služby a 1.3.2008 vymenovaná do prípravnej štátnej služby a následne 1.6.2008 do stálej štátnej služby vo funkcii radca, odbor 2.17 Vnútro, služobný úrad Obvodný úrad Košice - okolie s miestom výkonu štátnej služby Obvodný úrad Košice - okolie, Hroncova 13, Košice, odbor všeobecnej vnútornej správy, pracovisko Moldava nad Bodvou. Ďalej nebolo medzi stranami sporné, že 29.10.2010 bol so žalobkyňou na stálom pracovisku v Moldave nad Bodvou osobne prednostom Obvodného úradu Košice - okolie vykonaný pohovor a následne jej bola doručená výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods.1 písm. b) a § 47 písm. b) zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe. Ministerstvo vnútra SR listom zo 14.10.2010 doručeným 19.10.2010 oznámilo Obvodnému úradu Košice - okolie, že v nadväznosti na úlohu č. 3.1 z porady vedenia ministra vnútra konanej 26.8.2010, týkajúcej sa zníženia počtu štátnych zamestnancov podľa zák. č. 400/2009 Z. z., limit mzdových prostriedkov na rok 2011 je vo výške 393 477,- eur a je záväzný

a neprekročiteľný. V nadväznosti na tento limit ministerstvo žiadalo Obvodný úrad Košice - okolie o predloženie návrhu zníženia počtu funkčných miest a kvantifikáciu mzdových prostriedkov k týmto funkčným miestam. Návrh na zníženie počtu funkčných miest v členení na štátnu službu a výkon práce vo verejnom záujme a tým aj stanovenie limitu mzdových prostriedkov na uvedené kategórie funkčných miest v rámci stanoveného limitu je v kompetencii prednostu obvodného úradu. Návrh na zníženie počtu funkčných miest a kvantifikáciu finančných prostriedkov mal obvodný úrad na ministerstvo predložiť v tabuľkách, ktoré tvorili prílohu tohto listu do 19.10.2010 elektronicky a následne poštou podpísané prednostom obvodného úradu. 27.10.2010 minister vnútra podpísal personálny rozkaz č. 460, ktorým na základe schváleného procesného zníženia početných stavov štátnych zamestnancov a zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a na zabezpečenie kvalitnejšieho a efektívnejšieho výkonu služobných činností na sekcii verejnej správy MV, vykonal 1.1.2011 systemizačné zmeny v tabuľke zloženia a počtov a uložil generálnym riaditeľom, riaditeľom a vedúcim, ktorí obdržia tento personálny rozkaz, aby zabezpečili jeho realizáciu. Podľa oznámenia MV SR personálny rozkaz bol ministrom podpísaný 27.10.2010 a následne 28.10.2010 distribuovaný. Prehľad zmien v tabuľke zloženia a počtov boli elektronicky aj písomne distribuované z ministerstva 28.10.2010. Prílohou tohto personálneho rozkazu bol Prehľad zmien Obvodný úrad Košice - okolie, z ktorého je zrejme zníženie plánovaného počtu zamestnaneckých miest o tri štátnozamestnanecké miesta (z toho jedno na odbore všeobecnej vnútornej správy, funkcia radca, PC 2.17, Moldava nad Bodvou) a dve miesta zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, s účinnosťou od 1.1.2011 (s výnimkou jedného miesta strážnika, kde bola účinnosť od 1.2.2011). Personálny rozkaz ministra vnútra SR sa považuje za rozhodnutie o organizačnej zmene, nakoľko vnútornú organizáciu obvodného úradu určuje ministerstvo ako zriaďovateľ. Z dôvodovej správy k tomuto personálnemu rozkazu vyplynulo, že na porade vedenia Ministerstva vnútra SR bol 23.9.2010 schválený procesný návrh zníženia početných stavov štátnych zamestnancov a zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. Na základe toho sa navrhlo týmto personálnym rozkazom ministra vnútra zrušiť štátnozamestnanecké a zamestnanecké miesta na obvodných úradoch. Celkovo sa navrhlo zrušiť 466 miest, z toho 386 miest štátnych zamestnancov a 80 miest zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme. Vzhľadom na dodržanie zákonných lehôt súvisiacich s plynutím výpovedných lehôt dotknuté miesta sa navrhli zrušiť v troch termínoch k 1.1.2011, 1.2.2011 a jedno miesto na Obvodnom úrade vo Svidníku k 1.3.2011. Prednosta Obvodného úradu Košice - okolie 27.10.2010 písomným Rozhodnutím o znížení stavu zamestnancov č. B/2010/04974 na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 460/2010 z 27.10.2010 a v súlade s rozpisom počtu funkčných štátnozamestnaneckých miest a počtu funkčných miest pri výkone práce vo verejnom záujme stanoveného MV SR listom č. p. SSMP-OS-S 80/2010 z 27.10.2010 určil a upravil limit počtu zamestnancov z limitu 60 na limit 55 s účinnosťou od 1.1.2011. Týmto rozhodnutím sa plánovaný počet miest znížil o 3 štátnozamestnanecké miesta (podľa predloženej tabuľky o 1 miesto na odbore všeobecnej vnútornej správy, 1 miesto na odbore ekonomickom a 1 miesto na osobnom úrade) a 2 zamestnanecké miesta pri výkone práce vo verejnom záujme (2 miesta na odbore ekonomickom). Na základe určeného rozpisu miest vznikla nadbytočnosť zamestnancov, ktorých nebolo možné ďalej zamestnávať vzhľadom na stanovený limit počtu funkčných miest. Prílohou tohto rozhodnutia bol menný zoznam zamestnancov, s ktorými bude skončený štátnozamestnanecký pomer, kde je uvedená okrem iných aj žalobkyňa, ktorá bola zamestnaná na odbore všeobecnej vnútornej správy ako radca, odbor štátnej služby 2.17. Listom z 27.10.2010 požiadal žalovaný Základnú organizáciu VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie o prerokovanie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou s F. I. F.. V tejto žiadosti je uvedené, že na základe rozhodnutia služobného úradu Ministerstva vnútra SR - personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 460/2010 z 27.10.2010, sa 1.1.2011 zrušuje štátnozamestnanecké miesto radca v odbore všeobecnej vnútornej správy Obvodného úradu Košice - okolie, na ktorom je zaradená štátna zamestnankyňa F. I. F.. Služobný úrad nemá k dispozícii vhodné voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by jej mohol ponúknuť. Z tohto dôvodu služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca výpoveďou podľa § 46 ods.1 písm. b) zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe z dôvodov uvedených v § 47 písm. b) toho istého zákona v prípade, ak sa so štátnym zamestnancom nedohodne na skončení štátnozamestnaneckého pomeru z tých istých dôvodov. Podľa odtlačku pečiatky Základná organizácia VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie prerokovala výpoveď danú služobným úradom pred uplatnením výpovede 28.10.2010, na ktorom sa za odborovú organizáciu zúčastnili F. U. T., Y. E. T., Y. I. E. Y. V. V.Á.. Z bodu 2 zápisnice vyplýva, že 28.10.2010 bolo závodnému výboru doručené rozhodnutie o znížení stavu zamestnancov úradu s účinnosťou od 1.1.2011 a to 3 štátnozamestnanecké miesta (medziinými aj F. I. F.) a dve zamestnanecké miesta pri výkone práce vo verejnom záujme s odôvodnením nutnosti zníženia stavov zamestnancov v rámci celého Slovenska v dôsledku nedostatočného limitu finančných prostriedkov na mzdy na rok

2011. Z uznesenia č. 19/2010 prijatého na tomto zasadnutí vyplýva, že závodný výbor vzal na vedomie doručené rozhodnutie úradu o znížení stavu zamestnancov na základe personálneho rozkazu z MV SR a to 3 štátnozamestnanecké miesta (F., F. a ďalšie dve osoby) a dve zamestnanecké miesta pri výkone prác vo verejnom záujme. 28.10.2010 bol spísaný záznam z rokovania zo Základnou organizáciou Všeobecného slobodného odborového zväzu pri Obvodnom úrade Košice - okolie, na ktorom sa zúčastnili prednosta Obvodného úradu Košice - okolie K.. Y. C., vedúca organizačného odboru K.. Y. K. a zástupkyňa odborového orgánu F.. U. T., ktorého programom bolo znižovanie počtu funkčných miest. V tomto sa konštatuje, že rozhodnutím o znížení stavu zamestnancov č. B/2010/04974 z 27.10.2010 sa plánovaný počet miest v tabuľke zloženia a počtov Obvodného úradu Košice - okolie znižuje o 3 štátnozamestnanecké miesta a 2 zamestnanecké miesta pri výkone práce vo verejnom záujme. Preto v súlade s § 74 Zákonníka práce boli prerokované všetky informácie o znižovaní počtu funkčných miest, najmä o: a) dôvodoch znižovania počtu zamestnancov, b) počte a štruktúre zamestnancov, s ktorými sa má pracovný pomer resp. štátnozamestnanecký pomer skončiť s poukazom na prílohu č. 1, c) celkovom počte a štruktúre zamestnancov, ktorých obvodný úrad zamestnáva k 1.10.2010, limite počtu funkčných miest, d) dobe, počas ktorej sa prepúšťanie bude uskutočňovať - začiatok doby, počas ktorej sa bude znižovanie vykonávať bol stanovený od 28.10.2010. V prílohe č. 1 je uvedená aj žalobkyňa. Zo záznamu z pohovoru so štátnym zamestnancom, ktorý sa uskutočnil 29.10.2010 v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, bolo zistené, že na pohovore bola prítomná žalobkyňa, prednosta Obvodného úradu Košice - okolie K.. Y. C., vedúca organizačného odboru K.. Y. K. a zástupkyňa odborového orgánu F.. U. T.. Zo záznamu z pohovoru vyplýva, že prednosta informoval prítomných, že na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR a rozhodnutia prednostu Obvodného úradu sa dňom 1.1.2011 zrušuje štátnozamestnanecké miesto radca v odbore všeobecnej vnútornej správy Obvodného úradu Košice - okolie, na ktorom je zaradená žalobkyňa. Služobný úrad nemá k dispozícii vhodné voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by jej mohol ponúknuť. Preto sa jej štátnozamestnanecký pomer skončí výpoveďou podľa § 46 ods.1 písm. b) zák.č. 400/2009 Z.z. z dôvodov uvedených v § 47 písm. b) cit. zákona., ak nedôjde k dohode o skončení štátnozamestnaneckého pomeru z tých istých dôvodov. Žalobkyňa písomne potvrdila na tomto zázname, že štátnozamestnanecký pomer skončí výpoveďou z vyššie uvedených dôvodov. Následne žalobkyňa bola osobne na pracovisku doručená výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods.1 písm. b) a § 47 písm. b) zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z odôvodnenia výpovede vyplýva, že na základe rozhodnutia služobného úradu Ministerstva vnútra SR - personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 460/2010 z 27.10.2010 a rozhodnutia prednostu Obvodného úradu Košice - okolie č. B/2010/04974 z 27.10.2010 sa 1.1.2011 zrušuje štátnozamestnanecké miesto radca v odbore všeobecnej vnútornej správy Obvodného úradu Košice - okolie, na ktorom je zaradená žalobkyňa. Služobný úrad nemá voľné iné vhodné štátnozamestnanecké miesto a so služobným úradom sa žalobkyňa nedohodla inak. Preto na strane služobného úradu vznikol výpovedný dôvod podľa § 47 písm. b) zákona. Výpovedná doba je dva mesiace a začína plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Žalobkyňa listom z 23.12.2010 oznámila prednostovi Obvodného úradu Košice - okolie, že na základe §§ 46,47 zákona o štátnej službe s odvolaním sa na § 48 ods.3 zákona o štátnej službe je jej výpoveď neplatná a žiada o pridelovanie práce aj od 1.1.2011. Žalovaný listom z 28.12.2010 žalobkyňu oznámil, že na výpovedi zo štátnozamestnaneckého pomeru z 29.10.2010 trvá. Obvodný úrad Košice - okolie listom z 18.10.2010 požiadal Ministerstvo vnútra SR o organizačnú zmenu - zrušenie pracoviska v Moldave nad Bodvou k 30.11.2010. Listom z 22.10.2010 Ministerstvo vnútra SR vydalo súhlas na zrušenie pracoviska Obvodného úradu Košice - okolie v Moldave nad Bodvou k 31.10.2010. Ďalším listom z 3.11.2010 Obvodný úrad Košice - okolie žiadal Ministerstvo vnútra SR o prehodnotenie vydaného súhlasu a o súhlas so zrušením pracoviska k 30.11.2010 tak, ako to bolo pôvodne žiadané. Listom z 18.11.2010 Ministerstvo vnútra SR súhlasilo s termínom zrušenia pracoviska v Moldave nad Bodvou k 30.11.2010. Z oznámenia žalovaného č. B/2010/04900 z 23.11.2010 zistil, že Obvodný úrad Košice - okolie po vydaní súhlasu MV SR na zrušenie pracoviska obvodného úradu z 22.10.2010 č.p. KST-2010/002054 na návrh Obvodného úradu Košice - okolie z 18.10.2010 vydal rozhodnutie č. B/2010/04900 z 23.11.2010, podľa ktorého zrušuje dňom 30.11.2010 pracovisko Obvodného úradu Košice - okolie v Moldave nad Bodvou, ul. ČSA 9. Ďalej uviedol, čo vypovedala žalobkyňa vo svojej výpovedi a svedkovia K.. Y. K., vedúca organizačného odboru žalovaného, U. T., predsedníčka ZO odborového zväzu, vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností mal za to, že výpoveď daná žalobkyňu, bola riadne vopred prerokovaná odborovou organizáciou. K žalobkyňou namietanou na skutočnosťou, že jej stále pracovisko bolo v Moldave nad Bodvou, toto bolo zrušené až 23.11.2010 s účinnosťou od 30.11.2010, teda výpoveď jej bola daná skôr ako došlo k rozhodnutiu zamestnávateľa o tejto organizačnej zmene. Z výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, ktorá

bola žalobkyni daná je zrejmé, že k nej služobný úrad pristúpil na základe personálneho rozkazu ministra vnútra a nadväzujúceho rozhodnutia prednostu Obvodného úradu Košice - okolie o znížení počtu zamestnancov, z ktorého dôvodu bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto radca v odbore vnútornej správy, na ktorom bola zaradená aj žalobkyňa a nie z dôvodu zrušenia jej stáleho pracoviska v Moldave nad Bodvou. Preto nie je pravdou, že výpoveď jej dal služobný úrad skôr, ako rozhodol o realizácii organizačných zmien. Žalobkyňa poukazovala na skutočnosť, že personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 460/10 bol ministrom podpísaný 27.10.2010, distribuovaný 28.10.2010, avšak žalovaný už 27.10.2010 vydal rozhodnutie o znížení stavu zamestnancov a následne 28.10.2010 už prerokoval predmetné rozhodnutie s predsedníčkou odborovej organizácie. Z tohto má za to, že rozhodnutie o organizačnej zmene časovo predchádza doručenie personálneho rozkazu ministra vnútra, na ktorý sa odvoláva. V čase, keď žalovaný údajne prerokoval výpovede, ešte nemal doručený personálny rozkaz a ani list s tabuľkou obsahujúcou štátnozamestnanecké miesta, ktoré majú byť zrušené, je teda dôvodné pochybovať, akým spôsobom mohla odborová organizácia prerokovať výpovede konkrétnych zamestnancov. K tejto námietke žalobkyne uviedol, že z odpovede ministerstva vnútra SR na žiadosť žalobkyne o poskytnutie informácie vyplýva, že personálny rozkaz bol podpísaný ministrom vnútra 27.10.2010 a následne 28.10.2010 bol distribuovaný. Nie je uvedené, či bol distribuovaný 28.10.2010 v elektronickej aj písomnej forme, alebo či v elektronickej forme bol doručovaný v deň jeho podpísania ministrom vnútra. Elektronicky aj v listinnej podobe boli 28.10.2010 zaslané prehľady zmien obvodných úradov. Je treba poukázať na všeobecne známu a medializovanú situáciu v čase, keď došlo k zníženiu počtu zamestnancov na obvodných úradoch, o ktorej sa vo svojej výpovedi zmienila aj svedkyňa K., z čoho vyplýva, že služobný úrad očakával, že bude musieť pristúpiť k zníženiu počtu zamestnancov. Preto personálny rozkaz ministra vnútra č. 460/10 preňho nebol neočakávaným a nevytvoril situáciu, na ktorú by bol nepripravený, resp. s ktorou vopred nepočítal a nemohol ju predvídať. O tom svedčí list Ministerstva vnútra SR zo 14.10.2010, v ktorom oznámilo Obvodnému úradu, že v nadväznosti na úlohu z porady vedenia z 26.8.2010, týkajúcu sa zníženia počtu zamestnancov a na záväzný a neprekročiteľný limit mzdových prostriedkov na rok 2011, má Obvodný úrad predložiť návrh zníženia počtu funkčných miest. Teda minimálne už od obdržania tohto listu (19.10.2010), hoci je vysoko pravdepodobné že už aj skôr (od konca augusta 2010), žalovaný vedel, že bude musieť znížovať počty zamestnancov v nadväznosti na znížovanie počtu funkčných miest. Z výpovede svedkyne Ing. Y. K. vyplýva, že tento personálny rozkaz obdržal žalovaný už mailom. Uvedené potvrdzuje aj to, že v rozhodnutí žalovaného o znížení stavu zamestnancov č. B/2010/04974 z 27.10.2010 je tento personálny rozkaz citovaný a je uvedené jeho číslo a dátum vydania. To, že bol distribuovaný a doručovaný až 28.10.2010 nepreukazuje tvrdenie žalobkyne. Komunikácia medzi ministerstvom a žalovaným prostredníctvom mailu tak, že následne sa doručujú pokyny a rozhodnutia v písomnej podobe je pravidelným a zvyčajným spôsobom, čo vyplýva aj z iných písomností napr. z listu MV SR z 14.10.2010 - znížovanie stavu funkčných miest - vyžiadanie podkladov, ktorý bol v písomnej podobe doručený žalovanému až 19.10.2010 hoci ukladal žalovanému podať návrh na zníženie počtu miest do 19.10.2010 a to najprv elektronicky a následne poštou podpísané prednostom. Pri takomto závažnom dokumente vyprodukovanom najvyššou inštitúciou je vylúčený predpoklad, že obsah elektronicke doručovaného personálneho rozkazu by nemal zodpovedať písomnej podobe, a preto žalovaný nemusel a vzhľadom na krátkosť času na realizáciu ani nemohol vyčkať do doručenia personálneho rozkazu poštou. Preto po elektronicke doručení personálneho rozkazu mohol ihneď reagovať rozhodnutím o znížení stavu zamestnancov č. B/2010/04974, pričom v tom čase mu už bol známy aj záväzný, neprekročiteľný limit mzdových prostriedkov, preto vedel aj o ktoré a aký počet miest sa znížovanie týka. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalovaný sa rozhodol dať výpoveď práve žalobkyni, poukázal na to, že ustálená súdna prax rešpektuje autonómiu zamestnávateľa v rozhodovaní o organizačných zmenách ako aj pri výbere zamestnanca, s ktorým má byť rozviazaný pracovný, v danom prípade štátnozamestnanecký pomer, ak sa jeho funkcia /druh práce/ stane nadbytočnou. Ak sa tento rozhodne miesto zrušiť, v tomto prípade štátnozamestnanecké miesto radcu, súd iba zistí, či skutočne k jeho zrušeniu došlo. K tvrdeniu žalobkyne, že zamestnávateľ mal voľné miesto a toto jej neponúkol, uviedol, že z výpovede svedkyne K.. Y. K. zistil, že miesto v ôsmej platovej triede funkcia hlavný radca (osobný úrad), nemohlo byť žalobkyni ponúknuté, lebo žalobkyňa na toto miesto nespĺňala kvalifikáciu, pretože naň bolo potrebné vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, čo žalobkyňa nespĺňala a okrem toho bolo takisto zrušené k 1.1.2011. Pokiaľ ide miesto zamestnankyne skladového hospodárstva, nešlo o štátnozamestnanecké miesto, ale o miesto vo verejnej službe, toto nebolo novovytvorené, uvoľnilo sa v marci 2011 tým, že z neho odišla zamestnankyňa na vlastnú žiadosť. Poukázal na to, že vo veci rozhodol rozsudkom z 1.3.2012 tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že služobný úrad (vtedy Obvodný úrad Košice - okolie) k daniu výpovede

žalobkyni prišlo v dôsledku znižovania počtu zamestnancov vyplývajúceho z personálneho rozkazu ministra vnútra ako rozhodnutia o organizačnej zmene a naň nadväzujúceho rozhodnutia prednostu obvodného úradu, v dôsledku čoho nastala nadbytočnosť o. i. aj žalobkyne, ktorú vzhľadom na stanovený limit počtu funkčných miest nebolo možné ďalej zamestnávať prácami dohodnutými vo funkcii radca, pričom dospel k záveru, že boli splnené všetky hmotnoprávne podmienky platnosti výpovede ustanovenej zákonom, proti ktorému v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa, že odvolací súd uznesením č.k. 9Co/99/2012 z 31. 3. 2014 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa sa v podstatnej časti správne a náležite sa vysporiadal s uplatnenými námietkami žalobkyne o neplatnosti výpovede a presvedčivo argumentoval tak z toho hľadiska, prečo dôvodom dania spornej výpovede je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne, a nie následné zrušenie jej pracoviska a prečo napriek zdanlivému časovému nesúladu medzi doručením personálneho rozkazu ministra vnútra 28.10.2010 a rozhodnutím prednostu o znížení stavu zamestnancov z 27.10.2010 v skutočnosti nejde o nesúlad, ako aj z hľadiska odôvodnenia, prečo výbor ZO VSOZ dňa 28.10.2010 zasadal v zákonomnom zložení a prečo došlo k riadnemu prerokovaniu spornej výpovede, a hoci žalobkyňa v podstatnej časti odvolania nereagujúc na tieto argumenty súdu len opakuje svoje námietky. Odvolací súd však vytkol, že konanie pred súdom prvého stupňa je postihnuté vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktoré odvolací súd v zmysle ustanovenia vtedy platného § 212 ods.3 OSP je povinný prihliadať z úradnej povinnosti. Došlo k nim pri zisťovaní skutkového stavu, keď súd prvého stupňa zjavne nepripísal náležitý právny význam žalobkyňou už v samotnej žalobe, ale aj neskôr v konaní pred súdom prvého stupňa tvrdenej skutočnosti, že v rozhodnej dobe bola členkou odborového orgánu, pričom jej tvrdenie sa javí byť pravdivým aj vzhľadom na jej podpis na prezenčnej listine pripojenej k zápisnici zo zasadnutia výboru ZO VSOZ z 10.12.2009. V závere odvolací súd uviedol, že po vrátení veci bude povinnosťou súdu prvého stupňa vykonať dokazovanie za účelom posúdenia z hľadiska § 240 ods.8,9 ZP rozhodných skutočností pre záver o (ne)platnosti spornej výpovede služobného úradu. Pokiaľ po vyhodnotení výsledkov takto doplneného dokazovania dospeje k záveru, že z hľadiska § 240 ods. 8,9 ZP výpoveď je platná, bude dbať na to, aby skutkový záver o (ne)existencii iného vhodného štátnozamestnaneckého miesta pre žalobkyňu v rozhodnej dobe mal oporu vo vykonanom dokazovaní. V odôvodnení rozsudku sa vysporiada aj s tými relevantnými odvolacími námietkami žalobkyne, ku ktorým v odôvodnení napadnutého rozsudku dosiaľ nezaujal stanovisko (príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou spočívajúcou v zrušení štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne a jej nadbytočnosťou). Odvolacie námietky žalobkyne proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vyhodnotil ako opodstatnené. Konštatoval, že v súlade s právnym názorom zaujatým odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení, ktorým je súd viazaný, bolo doplnené dokazovanie potvrdením SLOVES ZV Okresný úrad Košice- okolie z 28.2.2014, plánom obsadenia k 1.1.2011, k 31.1.2011, 28.2.2011, k 1.3.2011, k 31.1.2011, k 30.4.2011, ktoré boli predložené odvolaciemu súdu, vyjadrením žalovaného ohľadom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru s K.. L., stanovami VSOZ, zoznamom neobsadených miest k 31.10.2010, číselníkom TZP 12. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa bola k 29.10.2010 členkou Základnej organizácie VSOZ pri Obvodnom úrade Košice-okolie. Podľa Stanov VSOZ oddielu 17 orgánmi ZO VSOZ sú členská schôdza, výbor ZO, dozorná a revízná komisia ZO. Zároveň uvádzajú, že výbor je oprávnený konať v mene ZO voči zamestnávateľovi a VSOZ a za výbor je oprávnený konať predseda v rozsahu pôsobnosti ZO. Z prehľadov obsadenia a neobsadených miest zistil, že k 31.10.2010 žalovaný disponoval dvoma voľnými miestami a to miesto hlavného radcu na osobnom úrade s platovou triedou 8, kde sa podľa zákona o štátnej službe vyžadovalo vzdelanie vysokoškolské druhého stupňa, a okrem toho bolo takisto zrušené k 1.1.2011, tak ako miesto žalobkyne. Druhým voľným miestom bolo miesto vedúceho oddelenia na oddelení rozpočtu a účtovníctva s platovou triedou 7, kde sa vyžadovalo vzdelanie uvedené pod kódom J z číselníka TZP 12 - to je vysokoškolské vzdelanie a nie pod kódom I - bakalárske vzdelanie. Zároveň toto miesto bolo uvoľnené len dočasne od 1.9.2010 do 31.11.2010, pretože zamestnankyňa K.. L. - vedúca oddelenia rozpočtu a účtovníctva bola v tomto období vymenovaná na zastupovanie vedúcej ekonomického odboru. 1.12.2010 bolo miesto vedúcej ekonomického odboru (8. platová trieda) obsadené na základe výberového konania K.. T., preto sa K.. L. vrátila na svoje miesto vedúca oddelenia rozpočtu a účtovníctva. Následne až 19.1.2011 bol s K.. L. okamžite skončený štátnozamestnanecký pomer. Miesto vedúcej oddelenia rozpočtu a účtovníctva bolo k 28.2.2011 prekvalifikované na miesto odborný radca a k 31.3.2011 bolo osadené K.. U.. K predloženému rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 17C/39/2011 z 4.10.2011, ktorým súd rozhodol o neplatnosti výpovede danej K.. V. a s tým súvisiacou požiadavkou zo strany žalobkyne o dodržanie princípu legálnych očakávaní a predvídateľnosti rozhodnutí súdov súd uvádza, že vec prejednávaná Okresným súdom Košice I sa líšila v jednej zásadnej skutočnosti a to v tej, že žalobkyňa K.. V. spĺňala požiadavku vzdelania na voľnú pozíciu vedúcej

ekonomického odboru, ktorá bola obsadzovaná výberovým konaním vyhláseným 14.10.2010, pričom išlo o 8. platovú triedu, kde zákon o štátnej službe vyžadoval vzdelanie vysokoškolské druhého stupňa. Žalovaný k príčinnej súvislosti uviedol, že primárne došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta. Nie je primárnou príčinou ukončenia štátnozamestnaneckého miesta organizačná zmena teda zrušenie pracoviska v Moldave nad Bodvou, ale zrušenie pracovného miesta a v tomto význame organizačná zmena. Tým, že sa zruší pracovné miesto, nestáva sa zamestnanec sám o sebe nadbytočný, nadbytočným sa stáva vtedy, keď ho nie je možné inam preložiť. Taktiež dal do pozornosti, že zákon o štátnej službe nenarába s pojmom nadbytočnosť. Hovorí o možnosti dania výpovede ak sa zrušuje alebo ak sa zrušilo miesto. Ďalšie návrhy na dokazovanie zo strany žalobkyne zamietol z dôvodu, že uvedené dôkazy by boli nadbytočné, duplicitné, súd sa im dostatočne venoval už pred rozhodnutím odvolacieho súdu. Dôkazy, ktoré navrhovala žalobkyňa: zabezpečenie kompletnej dokumentácie z rokovania závodného výboru ZO, všeobecného slobodného OZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie o znižovaní stavu zamestnancov z 28.10.2010 vrátane príloh, ďalej kompletnú dokumentáciu z rokovania ZO všeobecného slobodného odborového zväzu pri Obv. úrade Košice - okolie o znižovaní počtu zamestnancov z 28.10.2010 vrátane príloh, ďalej personálny rozkaz MV SR č. 460/2010 na základe ktorého došlo k znižovaniu stavov v plnom znení s vyznačením dátumu, kedy bol rozkaz ministrom vnútra podpísaný, spôsob a dátum doručenia personálneho rozkazu č. 460/2010 na Obv. úrad Košice - okolie, kópiu doručanky, ktorým je uvedený dátum prevzatia personálneho rozkazu č. 460/2010 Obv. úradom Košice - okolie, doklad o tom, kedy bol personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 410/2010 na základe ktorého žalovaný pristúpil k znižovaniu stavov doručený žalovanému, dochádzku, dochádzkový list za mesiac október 2010 od T. T., pani V. V., I. T. Y. I. E. T. E.A. T. a zoznam členov základnej organizácie všeobecného slobodného odborového zväzu pri obvodnom úrade Košice - okolie, boli už predložené a potvrdené svedeckými výpoveďami svedkyň K. E. T., takisto o doručovaní personálneho rozkazu súd nemal pochybnosti, ohľadom dochádzkového listu p. T., T. V., I. E. T.I. - dochádzkové knihy za rok 2010 boli podľa písomného vyjadrenia žalovaného, ktoré predložila žalobkyňa na pojednávaní 23.11.2016 v zmysle § 19 zák. č. 395/2002 Z.z. o archívoch vyradené pod č. OÚ-Ks 2016/010472 a následne vyškartované. Čo sa týka zoznamu členov ZO v čase podania výpovede žalobkyne, tento dôkaz vo vzťahu k žalobkyne už bol vykonaný a to potvrdením SLOVES ZV Okresný úrad Košice-okolie z 28.2.2014, že žalovaná bola členkou Základnej organizácie VSOZ pri Obvodnom úrade Košice-okolie. Navyše odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie len za účelom posúdenia z hľadiska § 240 ods.8,9 ZP rozhodných skutočností pre záver o (ne)platnosti spornej výpovede, o (ne)existencii iného vhodného štátnozamestnaneckého miesta pre žalobkyňu v rozhodnej dobe a príčinnej súvislosti medzi organizačnou zmenou spočívajúcou v zrušení štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne a jej nadbytočnosťou. Aj s poukazom na právny názor odvolacieho súdu považoval súd prvej inštancie ďalšie dokazovanie za neúčelné a preto ho zamietol. Citujúc znenie § 1 ods.4, § 120 zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase dania výpovede žalobkyne (ďalej len „zák. č. 400/2009 Z.z.“), § 74, § 240 ods.8,9 Zákonníka práce v znení účinnom v rozhodnom čase - v čase dania výpovede žalobkyne (ďalej len „Zákonník práce“), § 47 písm. b), § 48 ods.1,2 zák.č. 400/2009 Z.z. uviedol § 47 písm. b) zák.č. 400/2009 Z.z. je vymedzený výpovedný dôvod, pre ktorý služobný úrad môže rozviazať výpoveďou štátnozamestnanecký pomer spočívajúci v tom, že služobný úrad v dôsledku organizačných zmien zrušuje alebo zrušil štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad pre štátneho zamestnanca nemá iné vhodné štátnozamestnanecké miesto. Žalobkyňa tvrdí, že o organizačnej zmene bolo rozhodnuté až 23.11.2010 s účinnosťou od 30.11.2010, kedy došlo k zrušeniu pracoviska v Moldave nad Bodvou a k zrušeniu pracovného miesta žalobkyne došlo práve z tohto dôvodu. Rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene pritom musí byť prijaté vždy skôr ako došlo k podaniu výpovede. Súd sa nestotožnil s týmto tvrdením žalobkyne, pretože z dokladov predložených v konaní dospel k záveru, že o znížení stavu štátnych zamestnancov bolo rozhodnuté na podklade personálneho rozkazu ministra vnútra prednostom Obvodného úradu. V dôsledku toho došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta a nie v dôsledku zrušenia pracoviska v Moldave nad Bodvou. Považoval za nesporné, že žalovaný rozhodnutím č. B/2010/04974 z 27.10.2010 na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 460/2010 upravil limit počtu zamestnancov z limitu 60 na limit 55 s účinnosťou od 1.1.2011 tak, že plánovaný počet miest v tabuľke zloženia a počtov Obvodného úradu Košice - okolie sa znížil o 3 štátnozamestnanecké miesta a 2 zamestnanecké miesta pri výkone práce vo verejnom záujme, pričom na základe tohto určeného rozpisu vznikla nadbytočnosť zamestnancov, ktorých nebolo možné ďalej zamestnávať vzhľadom na stanovený limit počtu funkčných miest. Zároveň rozhodol, že nadbytočnou sa stala žalobkyňa. Žalovaný v dôsledku organizačnej zmeny nemal možnosť ďalej žalobkyňu zamestnávať prácami dohodnutými vo funkcii radca. Súd preskúmal platnosť výpovede aj z hľadiska § 240 ods.8 Zákonníka práce.

Zákonník práce v tomto ustanovení uvádza, že zamestnávateľ môže dať členovi príslušného odborového orgánu, členovi zamestnaneckej rady alebo zamestnaneckému dôverníkovi výpoveď alebo s nimi okamžite skončiť pracovný pomer len s predchádzajúcim súhlasom týchto zástupcov zamestnancov. Teda pri výpovedi sa vyžaduje výslovný súhlas nestačí prerokovanie a uviedol, že pre obsiahnutie tohto ustanovenia je nevyhnutné ujasniť, čo je to príslušný odborový orgán. Zákonodarca nezvolil pojem člen odborovej organizácie ani člen odborového orgánu, ale výslovne uviedol, že ide len o člena príslušného odborového orgánu. Zákonník práce síce neobsahuje legálnu definíciu tohto pojmu - príslušný odborový orgán, avšak možno použiť vysvetlenie tohto pojmu zo zákona o kolektívnom vyjednávaní č. 2/1991 Z.z., ktorý v § 32 ods.1 uvádza, že príslušným odborovým orgánom (príslušným vyšším odborovým orgánom) sa na účely tohto zákona rozumie odborový orgán, ktorý je oprávnený vystupovať v právnych vzťahoch v mene príslušnej odborovej organizácie. Hoci sa táto definícia má použiť pre účely zákona o kolektívnom vyjednávaní, logicky dotvára zmysel ustanovenia Zákonníka práce. Zákonníkom práce v § 240 ods.8 je deklarovaná zvýšená ochrana oproti § 74 a tá patrí len členovi príslušného odborového orgánu, teda nie každému členovi odborov, ktorý je členom členskej schôdze. Príslušným odborovým orgánom sa rozumie odborový orgán, ktorý je oprávnený vystupovať v právnych vzťahoch v mene príslušnej odborovej organizácie, ktorým je podľa stanov VSOZ výbor a predsedu základnej organizácie. Na základe uvedeného dospel k záveru, že v prípade žalobkyne žalovaný nemusel vyžadovať predchádzajúci súhlas s výpoveďou, pretože žalobkyňa nebola ani členkou výboru ani predsedníčkou odborovej organizácie. S poukazom na to uzavrel, že § 240 ods.8 Zákonníka práce sa na žalobkyňu nevzťahuje. K ponukovej povinnosti služobného úradu uviedol, že v konaní nebolo zistené, že by v čase dania výpovede žalobkyňi pre nadbytočnosť boli u žalovaného voľné štátnozamestnanecké miesta, resp. že v čase plynutia výpovednej lehoty by boli prijatí na jej funkciu do štátnozamestnaneckého pomeru iní zamestnanci. Ak teda za takýchto okolností zamestnávateľ rozhodol, že nadbytočnou sa stáva žalobkyňa, konal v súlade s oprávneniami, ktoré mu dáva zákon a v jeho intenciách. Pre úplnosť súd dodáva, že miesto vedúcej oddelenia rozpočtu a účtovníctva s platovou triedou 7, bolo uvoľnené len dočasne od 1.9.2010 do 31.11.2010, pretože zamestnankyňa K.. L. - vedúca oddelenia rozpočtu a účtovníctva bola v tomto období vymenovaná na zastupovanie vedúcej ekonomického odboru, pričom toto miesto s platovou triedou 8 si už podľa zák.č. 400/2009 Z.z. vyžadovalo obsadenie zamestnancom s vysokoškolským vzdelaním druhého stupňa. Ani jedno z týchto miest nemožno považovať za vhodné pre žalobkyňu a to z poukazom na dočasnosť uvoľnenia miesta vedúcej oddelenia a nespĺňanie kvalifikačného predpokladu žalobkyňou pre miesto vedúcej ekonomického odboru. Žalovaným predložený číselník TZP 12 sa vzťahuje k tabuľkám zloženia a počtov miest na obvodných úradoch, ktoré boli dané personálnym rozkazom ministra vnútra, v ktorých boli pracovné miesta obsadzované na základe tu uvedených kvalifikačných predpokladov zamestnancov (KVP). Podľa uvedeného číselníka vysokoškolské vzdelanie je rozčlenené na tri stupne: K - Vedecká výchova, J - Vysokoškolské vzdelanie a I - Bakalárske štúdium. Žalobkyňa spĺňala KVP I - Bakalárske štúdium a takéto štátnozamestnanecké miesto voľné v čase jej výpovede nebolo. Alternatívne znenie zák. č. 400/2009 Z.z. v prílohe 1. k tomuto zákonu - Charakteristiky platových tried štátneho zamestnanca, kde pre 7. platovú triedu sa vyžadujú kvalifikačné predpoklady: vysokoškolské vzdelanie prvého stupňa alebo vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa a osobitný kvalifikačný predpoklad, ak je ustanovený osobitným predpisom, umožňuje služobným úradom vnútorným predpisom upresniť, ktoré konkrétne miesto so 7. platovou triedou obsadí osobou s vysokoškolským vzdelaním druhého stupňa a pre obsadenie ktorého miesta bude postačovať vysokoškolské vzdelanie prvého stupňa. Umožňuje služobnému úradu takto zohľadňovať obťažnosť úloh vykonávaných na určitých pozíciách. K príčinnej súvislosti medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobkyne súd uvádza, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný realizoval organizačnú zmenu Rozhodnutím o znížení stavu zamestnancov č. B/2010/04974 na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 460/2010 z 27.10.2010 v rozsahu určenom v rozpise počtu 3 funkčných štátnozamestnaneckých miest (medzi nimi aj miesto radcu v odbore všeobecnej vnútornej správy 2.17 obsadené žalobkyňou) a počtu 2 funkčných miest pri výkone práce vo verejnom záujme a vzhľadom na to, že nedisponoval iným voľným štátnozamestnaneckým miestom vhodným pre žalobkyňu, týmto sa stala žalobkyňa nadbytočnou a tým medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobkyne vznikol príčinný vzťah. Žalobný návrh žalobkyne na určenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru a na určenie, že štátnozamestnanecký pomer naďalej trvá, súd na základe uvedených skutočností ako nedôvodný zamietol. Pretože predpokladom úspešnosti žaloby o náhradu mzdy je úspech v časti určenia neplatnosti výpovede, súd zamietol aj žalobu žalobkyne o náhradu mzdy. Žalovaný si uplatnil náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia advokátkou R.. V. Q.. Citoval znenie § 251, § 255 ods.1 CSP a konštatoval, že žalovaný bol síce v konaní úspešný, avšak s poukazom na to, že disponuje

viacerými zamestnancami, ktorí majú právnické vzdelanie a vybavujú aj právnu agendu, preto právne zastúpenie žalovaného advokátom nebolo nevyhnutné a trovy ktoré vznikli z právneho zastupovania týmto advokátom nemožno považovať za účelne vynaložené. Trovy konania vynaložené stranou musia spĺňať všetky tri atribúty podľa § 251 CSP: preukázané, odôvodnené a účelné. Tieto tri atribúty musia byť naplnené súčasne. Ak jeden z nich absentuje, nemožno v tomto rozsahu náhradu trov konania priznať. Uplatnené trovy konania žalovaného postrádajú účelnosť, preto rozhodol tak, že žalovanému napriek jeho úspechu náhradu trov konania nepriznal. Citoval znenie § 2 ods.2 veta prvá zák.č. 71/1992 Zb. v znení zmien a doplnkov a uviedol, že v danom prípade bol žalovaný úspešný, od platenia poplatku je oslobodený (§ 4 ods.2 písm. a) cit. zákona), preto rozhodol, že štát nemá právo na zaplatenie súdneho poplatku.

3. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa a citujúc znenie § 365 ods.1,2 CSP uviedla, že ho podáva z nasledovných právnych a skutkových dôvodov: Úvodom citovala z nálezu ÚS SR sp. zn. III. ÚS 14/07, II. ÚS 249/04, II. ÚS 374/06, III. ÚS 274/07. Uviedla, že v zmysle rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR, súčasťou práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o základných ľudských právach a slobodách (ďalej len „Dohovor“) je právo na odôvodnenie rozhodnutia súdu, a to na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (bližšie k tomu nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. IV. ÚS 296/09). Pre spravodlivé súdne rozhodnutie je nevyhnutné, aby reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania, a aby v ňom súd dal účastníkovi konania jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 200/09-30, tiež sp. zn. III. ÚS 198/07), z ktorých citovala ako aj z rozhodnutiu Súdu vo veci Ruiz Torija c. Španielsko séria A č. 288, tiež Van der Hurk c. Holandsko sťažnosť č. 16034/90. Má za to, že nerešpektovaním vyššie uvedených princípov a porušením povinnosti odôvodniť svoje rozhodnutie súd „prvého stupňa“, porušil základné právo účastníka konania - žalobkyne na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s § 157 ods.2 OSP. K jednotlivým skutkovým a právnym zdôvodneniam uviedla: II. POVAHA PERSONÁLNEHO ROZKAZU č. 460/2010 - Ako vyplýva z odôvodnenia, súd zamietol žalobu žalobkyne, pretože považoval za nesporné, že rozhodnutím o organizačnej zmene bol personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 460/2010 z 27.10.2010, nakoľko vnútornú organizáciu obvodného úradu určuje ministerstvo ako zriaďovateľ. S uvedeným posúdením skutkového stavu prvostupňového súdu a z toho vyplývajúcimi právnymi závermi nesúhlasí, pretože vychádzajú z nesprávnych skutkových zistení súdu a nesprávneho právneho posúdenia, a to z nasledovných dôvodov: - vychádzajú z obsahu personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 460/2010 z 27.10.2010 a rozhodnutia prednostu Obvodného úradu Košice - okolie č. B/2010/04974, ale aj na základe vtedy platnej právnej úpravy (zák. č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) a Organizačného poriadku Obvodného úradu Košice - okolie (ktorý je súčasťou súdneho spisu) je potrebné dospieť k záveru, že rozhodnutie o organizačnej zmene patrí do kompetencie prednostu obvodného úradu. - rozhodnutie o organizačnej zmene je v kompetencii prednostu obvodného úradu, ktorý má postavenie štatutárneho orgánu v pracovnoprávných vzťahoch (potrebné chápať v širšom slova zmysle zahŕňajúc aj štátnozamestnanecký pomer), tento ho však vydáva na základe predchádzajúceho schválenia ministerstvom - na podklade personálneho rozkazu a vypracovanej tabuľky zmien. - z obsahu dôvodovej správy k personálnemu rozkazu č. 460/2010 vyplýva, že tento sa vydáva za účelom realizácie systemizačných zmien v tabuľke zloženia a počtov, pričom samotný personálny rozkaz č. 460/2010 v časti označenej II. ukladá generálnym riaditeľom, riaditeľom a vedúcim, ktorí obdržia tento personálny rozkaz, aby zabezpečili jeho realizáciu. V nadväznosti na obsah tohto personálneho rozkazu na obvodnom úrade došlo k realizácii personálneho rozkazu, teda k organizačnej zmene na úrovni obvodného úradu. Samotný personálny rozkaz nie je rozhodnutím o organizačnej zmene, ide o akt, ktorým sa ukladá uskutočnenie organizačných zmien. - o nesprávnom právnom posúdení personálneho rozkazu svedčí aj skutočnosť, že prílohou personálneho rozkazu bol prehľad zmien, ktorý obsahoval označenie funkcií a počet miest, na jednotlivých obvodných úradoch, nie však mená konkrétnych zamestnancov, s ktorými mal byť ukončený štátnozamestnanecký pomer. Menný zoznam zamestnancov, s ktorými bude skončený štátnozamestnanecký pomer bol prílohou rozhodnutia prednostu o organizačnej zmene. O určení konkrétnych zamestnancov, tak ako to uvádza samotný súd rozhoduje zamestnávateľ- obvodný úrad, a to v súlade s ustálenou súdnou praxou, ktorá rešpektuje autonómiu zamestnávateľa v rozhodovaní o organizačných zmenách ako aj pri výbere zamestnanca. Práve vydaním rozhodnutia o organizačnej zmene došlo k samotnému zrealizovaniu zmien uvedených v personálnom rozkaze, keďže samotný personálny rozkaz neobsahoval údaje, na

základe ktorých by bolo možné organizačnú zmenu bez potreby ďalších krokov uskutočniť. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že personálny rozkaz je podkladom na uskutočnenie organizačných zmien, nie však samotným rozhodnutím o organizačnej zmene, (obdobne rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica 14CoPr4/2012, rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/313/2011) V samotnom odôvodnení rozsudku súd uvádza rozporné závery pokiaľ ide o povahu personálneho rozkazu, keď v rozpore s tvrdením uvedeným v bode 9. odôvodnenia (rozhodnutím o organizačnej zmene bol personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 460/2010) v bode 10. odôvodnenia uvádza, že „prednosta obvodného úradu Košice - okolie 27.10.2010 písomným Rozhodnutím o znížení stavu zamestnancov č. B/2010/04974 na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 460/2010 z 27.10.2010 a v súlade s rozpisom počtu funkčných štátnozamestnaneckých miest a počtu funkčných miest pri výkone prác vo verejnom záujme stanovenéhourčil a upravil limit počtu zamestnancov. Týmto rozhodnutím sa plánovaný počet miest znížil... K tomu na zvýraznenie ešte konštatovala, že z uvedeného je zrejmé, že prvostupňový súd ako jeden z dôvod na zamietnutie žaloby uvádza práve skutočnosť, že rozhodnutím o organizačnej zmene bol personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 460/2010, zároveň však ďalej v odôvodnení uvádza skutočnosti, ktoré sú s týmto záverom v priamom rozpore.!!!??? III. OTÁZKA NESÚLADU LISTINNÝCH DŮKAZOV PREDLOŽENÝCH STRANAMI SPORU - O vnútornej rozpornosti záverov súdu svedčí aj to, že súd sa v odôvodnení zaoberal rozhodnutím prednostu o organizačnej zmene. Ak súd považoval personálny rozkaz č. 460/2010 za rozhodnutie o organizačnej zmene nemal sa skutočnosťami týkajúcimi sa rozhodnutia o organizačnej zmene vydaným prednostom obvodného úradu zaoberať, a to s odkazom na ich bezpredmetnosť vzhľadom na záver o právnej povahe personálneho rozkazu. Súd sa napriek záveru o povahe personálneho rozkazu zaoberal aj žalobkyňou tvrdenou otázkou nesúladu dôkazov týkajúcu sa doručenia personálneho rozkazu na obvodný úrad a vydania rozhodnutia o organizačnej zmene. S jej námietkou o tom, že rozhodnutie o organizačnej zmene predchádzalo doručeniu personálneho rozkazu sa súd vysporiadal v bode 32 odôvodnenia. Tvrdí, že z bodu 32 odôvodnenia vyplýva, že súd dospel k nesprávnemu posúdeniu skutkového stavu, a to že po elektronickom doručení personálneho rozkazu mohol žalovaný ihneď reagovať rozhodnutím o znížení stavu zamestnancov č. B/2010/04974, pričom v tom čase mu už bol známy aj záväzný, neprekročiteľný limit mzdových prostriedkov, preto vedel aj ktorých miest a akého počtu miest sa znižovanie týka. Tento záver súd opiera o tvrdenie, že: v odpovedi ministerstva vnútra SR na žiadosť žalobkyne o poskytnutie informácií nie je uvedené, či k distribúcii personálneho rozkazu došlo 28.10.2010 v elektronickej aj písomnej forme, alebo či personálny rozkaz v elektronickej forme bol doručovaný v deň jeho podpísania ministrom vnútra; z výpovede svedkyne K.. Y. K., že personálny rozkaz obdržal žalovaný už mailom; uvedené potvrdzuje aj to, že v rozhodnutí žalovaného o znížení stavu zamestnancov č. B/2010/04974 z 27.10.2010 je tento personálny rozkaz citovaný a je uvedené jeho číslo a dátum vydania; to, že bol distribuovaný a doručovaný až 28.10.2010 nepreukazuje tvrdenie žalobkyne; komunikácia medzi ministerstvom a žalovaným prostredníctvom mailu tak, že následne sa doručujú pokyny a rozhodnutia v písomnej podobe je pravidelným a zvyčajným spôsobom; pri takomto závažnom dokumente vyprodukovanom najvyššou inštitúciou je vylúčený predpoklad, že obsah elektronicke doručovaného personálneho rozkazu by nemal zodpovedať písomnej podobe, a preto žalovaný nemusel a vzhľadom na krátkosť času na realizáciu ani nemohol vyčkať do doručenia personálneho rozkazu poštou. Ona tvrdí, že na základe vykonaného dokazovania dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam: svedkyňa K. vo výpovedi uvádza, že personálny rozkaz bol doručený mailom 27.10.2010; v odpovedi Ministerstva vnútra SR na žiadosť žalobkyne o poskytnutie informácií vnútra je uvedené, že personálny rozkaz bol podpísaný ministrom vnútra 27.10.2010 a následne 28.10.2010 bol distribuovaný zo sekcie ministerstva. Vychádzajúc z uvedených dôkazov tvrdenie svedkyne K. a informácia v odpovedi Ministerstva vnútra SR na žiadosť žalobkyne o poskytnutie informácií vnútra ohľadne distribúcie personálneho rozkazu sú v rozpore. Súd sa týmto rozporom nezaoberal, a to napriek opakovanému poukazovaniu na daný nesúlad a uzavrel, že v odpovedi Ministerstva vnútra SR na žiadosť žalobkyne o poskytnutie informácií nie je uvedené, či k distribúcii personálneho rozkazu došlo dňa 28.10.2010 v elektronickej aj písomnej forme, alebo či personálny rozkaz v elektronickej forme bol doručovaný v deň jeho podpísania ministrom vnútra. 1) V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že žiadala súd o doplnenie dokazovania s cieľom odstrániť práve tento rozpor v dôkazoch a zistiť, kedy došlo k doručeniu personálneho rozkazu na obvodný úrad. Súd zamietol návrhy žalobkyne na doplnenie dokazovania ako duplicitné. Tieto skutočnosti však nikdy neboli predmetom dokazovania. Súd si osvojil názor, že keďže nie je jasne uvedené, že 28.10.2010 došlo k distribúcii personálneho rozkazu mailom, nie je vylúčené, že k doručeniu mailom došlo 27.10.2010. Poukázala, ďalej na to, že s cieľom odstrániť vyššie uvedené rozpory žiadala Ministerstvo vnútra SR o poskytnutie informácie ohľadne personálneho rozkazu, pričom zistené skutočnosti boli doložené do spisu spolu s podaním z 23.3.2017. Z týchto listín vyplýva, že

k doručeniu personálneho rozkazu č. 460/2010 na obvodný úrad došlo kuriérnou poštou ministerstva 29.10.2010, teda v deň keď bola žalobkyni daná výpoveď. Vzhľadom na vyššie uvedené tvrdí, že rozhodnutie prednostu o znižovaní stavov bolo vydané predtým než bol obvodnému úradu doručený personálny rozkaz. 2.) Ďalej poukázala na skutočnosť, že v rozhodnutí o znižovaní stavov obvodný úrad odkazuje na prehľad zmien č. SSMP - OS-S 80/2010. Svedkyňa K. vo výpovedi uviedla, že tento prehľad zmien bol doručený s personálnym rozkazom, teda 27.10.2010. Zároveň však v odpovedi Ministerstva vnútra SR na žiadosť žalobkyne o poskytnutie informácií vnútra je uvedené, že prehľady zmien boli zaslané elektronicky aj v listinnej podobe 28.10.2010. Z uvedeného vyplýva ďalší rozpor v dôkazoch. Prednosta v rozhodnutí o znižovaní stavov zo dňa nemohol vychádzať z prehľadu zmien, keďže ten bol odosielaný zo sekcie ministerstva až 28.10.2010, a to aj elektronicky aj v listinnej podobe. Prednosta ho nemohol mať k dispozícii. Je teda sporná pravdivosť tvrdenia svedkyne K., ktorá vo výpovedi uviedla, že spolu s personálnym rozkazom bol doručený 27.10.2010 mailom aj prehľad zmien, na základe ktorého prednosta 27.10.2010 vydal rozhodnutie o znižovaní stavov. Súd sa so skutočnosťami ňou uvádzanými v tejto súvislosti vysporiadal tvrdením, že v čase elektronického doručenia personálneho rozkazu bol známy aj záväzný, neprekročiteľný limit mzdových prostriedkov, preto vedel aj o ktoré a aký počet miest sa znižovanie týka. Tento záver súdu je taktiež v rozpore s obsahom spisu, keďže prednosta sa v rozhodnutí o organizačnej zmene výslovne odvoláva aj na prehľad zmien č. SSMP - OS-S 80/2010 nie sa poznatok o limite mzdových prostriedkov a miesta a ich počty ako argumentuje súd. Ako však bolo vyššie uvedené prehľad zmien nemohol mať k dispozícii. Vzhľadom na uvedené tvrdí, že vo vydaní rozhodnutia o organizačnej zmene a doručení personálneho rozkazu je zjavný časový nesúlad. 3.) Argumentáciu súdu, ktorou odôvodňuje vydanie rozhodnutia o organizačnej zmene poradou z augusta 2010 a medializáciou situácie a v nadväznosti na to možnosťou prednostu predvídať a očakávať prepúšťanie považuje za absolútne neprípustnú. Pripustením týchto argumentov, by súd akceptoval znižovanie stavov na základe výsledkov rady, a to bez oficiálneho pokynu k uskutočneniu organizačnej zmeny zo strany ministerstva, prípadne by bolo možné uskutočniť organizačnú zmenu na základe medializácie informácie o prípadnom znižovaní stavov. 4.) Rovnako poukázala na tvrdenie súdu, že pri takomto závažnom dokumente vyprodukovanom najvyššou inštitúciou je vylúčený predpoklad, že obsah elektronicky doručovaného personálneho rozkazu by nemal zodpovedať písomnej podobe, a preto žalovaný nemusel a vzhľadom na krátkosť času na realizáciu ani nemohol vyčakať do doručenia personálneho rozkazu poštou. Tento záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Navyše právna úprava neupravuje možnosť iného postupu pri organizačných zmenách v prípade krátkosti času. Krátkosť času na uskutočnenie organizačnej zmeny nezakladá možnosť postupovať v rozpore s právnou úpravou. Aj túto argumentáciu súdu považuje za neprípustnú. 5.) Taktiež súd bez opory vo vykonanom dokazovaní ustálil, že komunikácia medzi ministerstvom a žalovaným prostredníctvom mailu tak, že následne sa doručujú pokyny a rozhodnutia v písomnej podobe je pravidelným a zvyčajným spôsobom a ďalej týmto odôvodnil vydanie rozhodnutia o organizačnej zmene prednostom na základe údajného doručenia personálneho rozkazu mailom. V tejto súvislosti upozornila na výpoveď svedkyne K., ktorá na otázku, či ide o štandardný postup, keď sa koná tak promptne len na základe mailovej správy bez toho, aby dostali túto správu písomne, opatrenú podpisom a pečiatkou, svedkyňa uviedla, že došlo to hneď na to opatrené pečiatkou aj podpisom písomne. To, či to bolo v ten istý deň, svedkyňa prednáša, že toto si nepamätá. Z uvedeného vyplýva, že nešlo o štandardný postup. Navyše do spisu nebol doložený personálny rozkaz opatrený pečiatkou. Na záver tejto časti konštatovala, že: - prednosta Obvodného úradu Košice - okolie nemohol mať v čase vydania rozhodnutia o organizačnej zmene vzhľadom na obsah dokazovania k dispozícii prehľad zmien č. SSMP-QS-S-80/2010. - prednosta Obvodného úradu Košice - okolie nemohol vydať rozhodnutie o organizačnej zmene 27.10.2010, ktorého prílohou bol menný zoznam zamestnancov, s ktorými sa mal skončiť štátnozamestnanecký pomer, keď prehľad zmien č. SSMP-QS-S-80/2010, z ktorého prednosta vychádzal pri rozhodnutí a samotný personálny rozkaz bol zaslaný až 28.10.2010 a doručený na Obvodný úrad Košice - okolie až 29.10.2010. IV. K PONUKOVEJ POVINNOSTI ŽALOVANÉHO 1.) Pokiaľ ide o ponukovú povinnosť žalovaného v bode 54 odôvodnenia súd uvádza, že v konaní nebolo zistené, že by v čase dania výpovede žalobkyni pre nadbytočnosť boli u žalovaného voľné štátnozamestnanecké miesta, resp. že by v čase plynutia výpovednej lehoty boli prijatí na jej funkciu do štátnozamestnaneckého pomeru iní zamestnanci. V nadväznosti na to súd konštatoval, že ak za takýchto okolností zamestnávateľ rozhodol, že nadbytočnou sa stáva žalobkyňa, konal v súlade s oprávneniami, ktoré mu dáva zákon a v jeho intencióch. Súd tým akceptoval predložený číselník TZP 12 a argumentáciu žalovaného spočívajúcu v tvrdení, že predložený číselník TZP 12 sa vzťahuje k tabuľkám zloženia a počtov miest na obvodných úradoch, ktoré boli dané personálnym rozkazom ministra vnútra. Tvrdí, že súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnemu právnemu posúdeniu otázky splnenia ponukovej povinnosti žalovaného, a to z

nasledovných dôvodov: - v čase, keď bola žalobkyni daná výpoveď bolo voľné miesto vedúcej oddelenia rozpočtu a účtovníctva s platovou triedou 7. Toto miesto bolo voľné z dôvodu, že zamestnankyňa, ktorá na tejto funkcii pracovala bola vymenovaná na zastupovanie vedúcej ekonomického odboru, a to do času obsadenia tohto miesta. - podľa prílohy č.1 Charakteristiky platových tried štátneho zamestnanca k zákonu č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov vo vtedy platnom znení je kvalifikačným predpokladom v 7. platovej triede vysokoškolské vzdelanie prvého stupňa alebo vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa a osobitný kvalifikačný predpoklad, ak je ustanovený osobitným predpisom. - v prílohe č. 1 Charakteristiky platových tried štátneho zamestnanca k zákonu č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov vo vtedy platnom znení sú ďalej uvedené činnosti, ktorých vykonávanie spadá do 7. platovej triedy, pričom tieto nie sú rozdelené podľa vysokoškolského vzdelanie prvého stupňa alebo vysokoškolského vzdelanie druhého stupňa ako sa to snažil zvýrazniť žalovaný. - žalovaný nepredložil interný predpis, na ktorý sa odvoláva, priložil len tabuľku TZP 12 bez toho, aby bolo zjavné k čomu patrí - pokiaľ ide o samotnú možnosť interným predpisom vyšpecifikovať, na ktoré pozície je potrebné vzdelanie I. a II. stupňa žalovaný poukázal na „osobitný predpis“, na ktorý je odkázané v zadaní kvalifikačných predpokladov 7. platovej triedy v zák. č. 400/2009 Z. z.: „Kvalifikačné predpoklady: vysokoškolské vzdelanie prvého stupňa alebo vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa a osobitný kvalifikačný predpoklad, ak je ustanovený osobitným predpisom.“ Použitím slovného výkladu sa slovné spojenie „osobitný predpis“ v tomto ustanovení viaže na osobitný kvalifikačný predpoklad, teda, že výlučne osobitný predpis môže ustanoviť osobitný kvalifikačný predpoklad. Podľa § 19 ods.7 písm. b) zák. č. 400/2009 Z. z. kvalifikačný predpoklad na účely tohto zákona je osobitný kvalifikačný predpoklad podľa osobitného predpisu pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je odkaz na napríklad zákon o verejnom obstarávaní (25/2006 Z. z.), ktorý upravuje odbornú spôsobilosť na verejné obstarávanie. Z uvedeného vyplýva, že: a) osobitným predpisom sa rozumie norma s právnou silou zákona a teda nie interný predpis služobného úradu. b) osobitným kvalifikačným predpokladom sa rozumie odborná spôsobilosť, nie špecifikácia, na ktoré pozície je potrebné vzdelanie I. a II. stupňa. Toto jednoznačne vymedzil zákon č. 400/2009 Z. z. stanovením kvalifikačných predpokladov. - žalovaný vyvodzuje záver, že kód J predstavuje vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa z tvrdenia, že podľa uvedeného číselníka vysokoškolské vzdelanie je rozčlenené na tri stupne: K - Vedecká výchova, J- Vysokoškolské vzdelanie a I- Bakalárske štúdium a že index J vysokoškolské vzdelanie spĺňa podmienky pre všetky ostatné nižšie indexy. Samotná tabuľka TZP 12 je mäťúca a nejednoznačná. Čo sa týka tabuľky kvalifikačných predpokladov TZP 12 tá pod kódom J neuvádza vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa. V tabuľke kvalifikačných predpokladov je pod kódom J uvedené vysokoškolské vzdelanie. Vysokoškolské vzdelanie zahŕňa tak vysokoškolské vzdelanie prvého stupňa ako aj vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, má za to, že interným predpisom nedošlo ku konkretizácii právnej normy, ale k úprave, ktorá je nad rámec právnej normy. Interným predpisom, ktorý je nižšej právnej sily ako zákon žalovaný určil, že štátny zamestnanec s vysokoškolským vzdelaním prvého stupňa nemôže byť zaradený do 7. platovej triedy, napriek tomu, že právna úprava to umožňuje. - ona má vysokoškolské vzdelanie prvého stupňa a teda spĺňala kvalifikačný predpoklad požadovaný zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov vo vtedy platnom znení pre 7. platovú triedu. 2.) Súd sa taktiež stotožnil s tvrdením žalovaného, že plánované miesto 29354 vedúcej oddelenia rozpočtu a účtovníctva nebolo voľné, ale dočasne uvoľnené na výkon funkcie vedúceho ekonomického odboru. Uvedené miesto bolo pôvodne obsadené štátnou zamestnankyňou K.. Y. L. - vedúcou oddelenia rozpočtu účtovníctva, ktorá bola od 1.9.2010 do 30.11.2010 vymenovaná na zastupovanie voľného štátnozamestnaneckého miesta vedúceho zamestnanca vedúceho ekonomického odboru do obsadenia tohto miesta. Záver súdu o tom, že žalovaný nemal voľné miesto vyplýva z nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností. K uvedenému uvádzame nasledovné: a) podľa § 36 ods.3 písm. b) zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov vo vtedy platnom znení vedúci úradu môže štátneho zamestnanca s jeho predchádzajúcim písomným súhlasom vymenovať na zastupovanie vedúceho zamestnanca v služobnom úrade ak sa dočasne uvoľní miesto vedúceho zamestnanca. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov vo vtedy platnom znení umožňuje obsadenie dočasne uvoľneného miesta vedúceho zamestnanca. Táto skutočnosť vyplýva aj zo zaradenia miesta č. 29354 na zozname neobsadených miest k 31.10.2010. b) nemožno súhlasiť s vysvetlením, že toto miesto nebolo voľné, ale dočasne uvoľnené, a teda ho nebolo možné obsadiť. Toto miesto bolo voľné vo vymedzenom časovom úseku, a to aj v čase, kedy mal žalovaný ponukovú povinnosť voči žalobkyni. c) v prípade ponukovej povinnosti právna úprava nehovorí o tom, či sa ponuková povinnosť sa vzťahuje len na trvalo voľné miesta V. K NADBYTOČNOSTI - Súd sa v odôvodnení rozsudku v časti týkajúcej sa nadbytočnosti žalobkyne nevysporiadal s nasledovnými

skutočnosťami tvrdenými žalobkyňou počas konania: a) 19.10.2010 bol žalovanému doručený list z MVSR č. SVS-237-2010/02782-154, ktorým MVSR žiadalo o predloženie návrhu zníženia počtu funkčných miest a kvantifikáciu mzdových prostriedkov k týmto funkčným miestam. Návrh na zníženie počtu miest je podľa listu MVSR v kompetencii žalovaného, resp. prednostu Obvodného úradu Košice - okolie. b) podľa vyjadrenia žalovaného z 22.2.2012 žalovaný predložil MVSR návrh na zníženie počtu funkčných miest v počte 5 zamestnancov. Na základe takto poskytnutých informácií zo strany žalovaného bol vydaný personálny rozkaz č. 460/2010 a prehľad zmien č. SSMP- OS-S 80/2010, ktorým bol zaslaný prehľad zmien zamestnancov: odbor, funkcia a počet, v ktorom sa znižuje počet zamestnancov na danej funkcii a odbore. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má zato, že žalovaný určil funkčné miesta, ktoré mali byť zrušené a teda ich vyhodnotil ako nadbytočné. Nadbytočnosť je v zmysle judikatúry definovaná ako nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať prácami dohodnutými v pracovnej zmluve. Dôvody tejto nemožnosti musia spočívať v tom, že zamestnávateľ ďalej nepotrebuje práce vykonávané zamestnancom, a to buď vôbec, alebo v pôvodnom rozsahu. Miesta uvedené v prehľade zmien z 28.10.2010 určilo Ministerstvo vnútra SR na základe podkladov žalovaného a teda žalovaný pri výbere týchto miest, ktoré sa mali zrušiť musel vyhodnotiť aj potrebu prác, ktoré zamestnanci na týchto miestach vykonávali. Žalobkyňa v rámci výkonu štátnej služby mala zverenú agendu, ktorá zánikom jej štátnozamestnaneckého miesta nezanikla, keďže patrí k zákonným úlohám žalovaného, ktoré je povinný zabezpečiť. Napriek jej požiadavke však zo strany žalovaného nedošlo v konaní k preukázaniu toho, že zrušením štátnozamestnaneckého miesta sa ona skutočne stala nadbytočnou (keďže potreba zabezpečovať ňou vykonávanú agendu zrušením štátnozamestnaneckého miesta nezanikla). Právna úprava ako aj ustálená rozhodovacia prax súdov vyžaduje, na platnosť výpovede z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca príčinný vzťah medzi organizačnou zmenou (zrušenie štátnozamestnaneckého miesta) a nadbytočnosťou zamestnanca. Je potrebné poukázať na to, že v zmysle konštantnej judikatúry nesie dôkazné bremeno zamestnávateľ (žalovaný), ktorý sa obmedzil v tejto otázke na predloženie organizačného poriadku, ktorého obsahom je všeobecné vymedzenie organizácie obvodného úradu a tiež na tvrdenie, že tým, že sa zruší pracovné miesto, nestáva sa zamestnanec sám o sebe nadbytočným, nadbytočným sa zamestnanec stáva, keď ho nieje možné inam preložiť. Dal do pozornosti, že zákon o štátnej službe nenarába s pojmom nadbytočnosť. Súd tak v konaní neskúmal kľúčové otázky, ktoré sú predpokladom platnosti výpovede - riadne rozhodnutie o organizačnej zmene (zrušenie štátnozamestnaneckého miesta) a v príčinnej súvislosti na toto rozhodnutie aj nadbytočnosť zamestnanca. Zákon neprezumuje, že zrušenie štátnozamestnaneckého miesta znamená nadbytočnosť zamestnanca. Túto skutočnosť je v súdnom konaní povinný preukázať zamestnávateľ - v tomto prípade žalovaný. VI. ZMENA ŠTÁTNEZAMESTNANECKÉHO POMERU - Tvrdí, že zo strany súdu došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu danej veci, a to za nasledovných dôvodov: - žalobkyňa bola daná výpoveď 29.10.2010 a výpovedná lehota začala plynúť 1.11.2010. - z obsahu spisu vyplýva, že s účinnosťou k 30.11.2010 došlo k zrušeniu pracoviska Moldava nad Bodvou. - žalobkyňa od 2.12.2010 nevykonávala prácu na pracovisku Moldava nad Bodvou. Žalobkyňa dochádzala na Obvodný úrad Košice - okolie, Honcova 13, 041 70 Košice. - počas trvania štátnozamestnaneckého pomeru, a zároveň počas plynutia dvojmesačnej výpovednej lehoty došlo k zrušeniu pracoviska, na ktorom pracovala. Pracovisko Moldava nad Bodvou bola podľa rozhodnutia o vymenovaní do stálej štátnej služby z 1.6.2008 jej pracoviskom. Moldava nad Bodvou bola jej pracoviskom aj v čase, keď jej bola daná výpoveď a zároveň v čase keď došlo k zrušeniu pracoviska. - v mesiaci december 2010 vykonávala činnosť na Obvodnom úrade Košice - okolie, Honcova 13, 041 70 Košice, teda na inom pracovisku, a to len na základe ústneho telefonického pokynu nadriadenej. Žalovaný takto postupoval bez rozhodnutia o zmene štátnozamestnaneckého pomeru. Citovala znenie § 33 ods.1 písm. c), ods.3 zák. č. 400/2009 Z. z. Vzhľadom na skutočnosť, že pracovisko Moldava nad Bodvou bolo zrušené natrvalo malo dôjsť k zmene štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením žalobkyne. V nadväznosti na uvedené poukázala na § 48 ods.3 zák. č. 400/2009 Z. z. (jeho znenie citovala) a uviedla, že zmenou jej pracoviska došlo k zmene štátnozamestnaneckého pomeru avšak žalovaný nevydal rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením. Vydaním tohto rozhodnutia by došlo k prerušeniu plynutia jej výpovednej doby a štátnozamestnanecký pomer by trval naďalej. VII. ZRUŠENIE PRACOVISKA A PREPOJENIE ORGANIZAČNÝCH ZMIEN - Z výpovedí svedkov, ako aj z listinných podkladov (rozhodnutie prednostu č. B/2010/04900 z 23.11.2010) jednoznačne vyplýva, že o organizačnej zmene bolo rozhodnuté až 23.11.2010, s účinnosťou od 30.11.2010. Je zrejmé, že zrušenie jej pracovného miesta nemožno organizačne oddeliť od zrušenia pracoviska v Moldave nad Bodvou, keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaný plánoval zrušenie pracoviska dlhodobo a teda k zrušeniu jej pracovného miesta došlo práve z tohto dôvodu. Poukázala na skutočnosť, že snaha o zrušenie pracoviska Moldava nad Bodvou prebiehala už skôr ako k nej reálne

došlo (s účinnosťou k 30.11.2010), resp. súbežne s organizačnou zmenou spočívajúcou v znižovaní stavov, o čom svedčí komunikácia žalovaného s ministerstvom ohľadne posunutia účinnosti tejto zmeny. Nemožno totiž opomenúť v konaní preukázanú skutočnosť, že pracovisko v Moldave nad Bodvou, kde ona vykonávala štátnu službu tvorili len dve štátnozamestnanecké miesta, pričom nebolo možné aby toto pracovisko fungovalo iba s jedným zamestnancom. Argumentácia súdu o oddelenosti týchto organizačných zmien sa javí v tejto súvislosti ako účelová a vytrhnutá z kontextu. Keďže výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru bola jej doručená 29.10.2010, je potrebné konštatovať, že jej doručenie predchádzalo rozhodnutiu o organizačnej zmene. VIII. ZDANLIVÝ VÝKON PRÁVA - Súdu predložila rozsudok sp. zn. 17C/39/2011 z 4.11.2011, ktorým súd rozhodol o neplatnosti výpovede danej K.. V. s poukazom na dodržanie princípu legálnych očakávaní a predvídateľnosti rozhodnutí súdov. Pani K.. V.I. bola daná výpoveď na základe toho istého personálneho rozkazu ako jej. Súd po oboznámení rozsudku v odôvodnení konštatoval, že vec sa líši od prejednávanej veci v jednej zásadnej skutočnosti, a to v tej, že žalobkyňa K.. V. spĺňala požiadavku vzdelania na voľnú pracovnú pozíciu vedúcej odboru. K postupu súdu uviedla, že oboznámením listiny nemožno konštatovať, či sa prejednávané veci líšili a v čom sa líšili. Tento záver možno urobiť po oboznámení spisu jeho priložením. Súd takto nekonal. V predložennom rozsudku sp. zn. 17C/39/2011 súd konštatoval, že „objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnou normou. Ak však účastník právneho vzťahu síce formálne koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom jeho realizácie sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva. Takéto konanie sa totiž realizuje nie na dosiahnutie výsledkov, ktoré má pozitívne právo v úmysle chrániť, ale len preto, aby sa formálne dosiahol súlad so zákonom. Preto treba takýto výkon práva považovať, aj keď je formálne v súlade so zákonom, za len zdanlivý výkon práva. Účelom takéhoto konania nie je totiž výkon práva, ale snaha poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu. Súd dôsledne skúma a posudzuje všetky skutkové okolnosti, ktoré skončeniu pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti predchádzali. Pri hodnotení týchto okolností prihliada aj na čl. 2 Zákonníka práce, zakotvujúci pozitívny príkaz výkonu práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov v súlade s dobrými mravmi a negatívny zákaz tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spolu zamestnancov." V nadväznosti na uvedené poukázala na obdobné konanie žalovaného aj pri jej výpovedi. Žalovaný mal od augusta 2010 vedomosť o tom, že bude znižovať počty zamestnancov. Táto skutočnosť vyplýva z listu č. č. SVS-237-2010/02782-154, ktorým MVSR žiadalo o predloženie návrhu zníženia počtu funkčných miest, kde MVSR poukazuje na úlohu z porady z 26.8.2010 a na túto skutočnosť poukazuje aj Krajský súd v uznesení sp. zn. 9 Co/99/2012. Tvrdí, že žalovaný nekonal tak, aby zamedzil znižovaniu počtu zamestnancov umiestnením zamestnancov, ktorých sa znižovanie stavov týkalo na neobsadené miesta. V čase kedy dochádzalo k znižovaniu počtu zamestnancov žalovaný voľné štátnozamestnanecké miesta obsadzoval na základe výberových konaní (pani K.. L. zastupovala vedúcu ekonomického odboru do obsadenia tohto miesta na základe výsledkov výberového konania štátnou zamestnankyňou K.. E. T.). Voľné miesto vedúcej ekonomického odboru bolo možné obsadiť preložením pani L. ako vedúcej oddelenia rozpočtu a účtovníctva, teda nebolo potrebné vyhlasovať výberové konanie. Citovala znenie § 21 ods.1 druhá veta, § 36 ods.1 druhá veta, ods.4 zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov vo vtedy platnom znení a uviedla, že žalovaný by dočasným preložením jej umožnil zotrvať v štátnozamestnaneckom pomere a zúčastniť sa výberového konania na toto miesto. Opakovane zdôraznila, že uvedený postup žalovaného je v hrubom rozpore s judikatúrou súdov, napríklad rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4CoPr/3/2014. Jej bola ponúknutá výlučne možnosť skončiť štátnozamestnanecký pomer výpoveďou alebo dohodou. Uvedený postup zamestnávateľa je rovnako tak v rozpore s judikatúrou súdov a dlhodobou rozhodovacou praxou súdov, najmä a) „zamestnávateľ musí so zamestnancom, s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer, viesť aktívny dialóg o jeho ďalšom možnom zotrvaní v štátnozamestnaneckom pomere. V prvom rade musí zamestnanca vyzvať, či je alebo nieje ochotný prejsť na iné pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžo/67/2010). b) „zamestnávateľ v zmysle zákona o štátnej službe musí ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré je k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca a záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme, alebo ju odmietne." (Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4CoPr/3/2014). Súd sa s týmito skutočnosťami nevysporiadal. IX. ODBORY - A. Opakovane poukázala na časový nesúlad prerokovania výpovede, rozhodnutia prednostu o organizačnej zmene a doručenia personálneho rozkazu č. 460/2010 a prehľadu zmien. Zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase podávania výpovede

vyžadoval, aby služobný úrad výpoveď vopred prerokoval na základe § 74 Zákonníka práce. V priebehu konania opakovane poukazovala na to, že k prerokovaniu výpovede nedošlo, o čom svedčia mnohé nezrovnalosti v jednotlivých dôkazoch. V prvom rade je potrebné poukázať na časový nesúlad, keď súd v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že listom z 27.10.2010 požiadal žalovaný Základnú organizáciu VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie o prerokovanie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou s F. I.L. F.. Ako už uviedla vyššie, z emailu Ministerstva vnútra SR adresovaného žalobkyni jednoznačne vyplýva, že Ministerstvo vnútra SR distribuovalo tak personálny rozkaz ako aj tabuľku zmien v počte a zložení štátnozamestnaneckých miest až 28.10.2010. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie o organizačnej zmene vydané prednostom žalovaného, ako aj žiadosť o prerokovanie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalovanou časovo predchádzali doručeniu personálneho rozkazu a prehľadu zmien v tabuľke zloženia a počtov zamestnancov. V čase keď žalovaný údajne prerokoval výpovede ešte nemohol byť doručení personálny rozkaz a list s tabuľkou obsahujúcou štátnozamestnanecké miesta, ktoré majú byť zrušené je datovaný 28.10.2010!!!

B. Zasadanie výboru ZO VSOZ 1. Zvolenie výboru ZO VSOZ - K jej námietke, že výbor ZO VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie pri prerokúvaní výpovedí 28.10.2010 nezasadal v zákonom zložení schválenom uznesením č. 21/2009 sa súd odvoláva na zápisnicu zo zasadnutia výboru ZO VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie z 10.12.2009, kde podľa súdu došlo k zvoleniu výboru členmi odborovej organizácie. Súd poukazuje v tejto súvislosti na prezenčnú listinu z 10.12.2009. V tejto súvislosti zdôraznila nasledovné skutočnosti, ktoré súd nevzal do úvahy a nevysporiadal sa s nimi. Zo zápisnice zo zasadnutia výboru ZO VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie z 10.12.2009 vyplýva: a) zo samotného označenia dokumentu, že ide o zasadnutie výboru ZO VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie, b) že na tomto zasadnutí výbor ZO VSOZ volil v rámci bodu 6 programu nový výbor ZO, c) k voľbe nového výboru došlo napriek tomu, že nebol odvolaný výbor (jeho doterajší členovia), ktorý pôsobil do tohto dátumu, d) súčasťou zápisnice je prezenčná listina z Vianočného posedenia spojeného s ukončením a vyhodnotením roka 2009, pričom nie je jasné kto sú osoby podpísané na prezenčnej listine a prečo je táto listina pripojená k zápisnici zo zasadnutia výboru VSOZ Vzhľadom na uvedené skutočnosti tvrdí, že: - k zvoleniu výboru došlo v rozpore so Stanovami oddiel 17 bod 4, keďže členská schôdza ZO je najvyšším orgánom, ktorý volí členov výboru a teda výbor nemôže zvoliť nový výbor, - pred zvolením nového výboru nedošlo k odvolaniu výboru, ktorý konal do 10.12.2009, - pripojená prezenčná listina je listinou z vianočného posedenia a neobsahuje údaje o tom, kto sú prítomné osoby.

2. Zloženie výboru ZO VSOZ - Z uznesenia č. 21/2009 prijatého na zasadnutí ZO VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie 10.12.2009 vyplýva, že prítomní schválili za členov výboru ZO Y. I., F. V. V., v prípade právnej pomoci možnosť prizvania R. U. H. (táto listina je súčasťou súdneho spisu), Y. T. nebola teda členkou výboru, napriek tomu sa ako riadny člen zasadnutia výboru zúčastnila a hlasovala za jednotlivé uznesenia. Takéto zasadnutie nie je možné považovať za riadne a zákonne uskutočnené. Y. T. bola zvolená uznesením č. 20/2009 za pokladníčku. Členkou výboru nebola ani pani T., keďže táto bola zvolená za predsedníčku ZO. Súd tvrdí, že podľa uznesenia č. 19/2009 bola pani T. zvolená za predsedu výboru, čo nezodpovedá obsahu listiny. Napriek tomu, že ona opakovane poukazovala na rozpory vo vykonaných dôkazoch, súd sa v odôvodnení rozhodnutia týmito jej námietkami nezaoberal a neodôvodnil a citovala z Uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ICdo/184/2010. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II ÚS 6/03 z 13.3.2003).

3. Predmet rokovania výboru ZO VSOZ 28.10.2010, rokovanie s prednostom Obvodného úradu Košice - okolie z 28.10.2010. V zápisnici zo zasadnutia výboru ZO VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie z 28.10.2010 je uvedené, že 28.10.2010 mu bolo doručené rozhodnutie o znížení stavu vrátane štátnozamestnaneckého miesta pani F. I. F.. Zápisnica zo zasadnutia výboru ZO VSOZ pri Obvodnom úrade Košice-okolie z 28.10.2010 a zároveň uznesenie č. 19/2010 prijaté na tomto zasadnutí expressis verbis hovoria o prerokovaní rozhodnutia o znížení stavu zamestnancov. Z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že: a) v zápisnici nie je uvedené, že došlo k prerokovaniu výpovede. V zápisnici je uvedené, že sa len berie na vedomie znižovanie stavov a tiež to, že boli oboznámení s rozhodnutím o organizačnej zmene, b) obsahom zápisnice síce sú konkrétne mená zamestnancov, ktorých sa má znižovanie stavov týkať, avšak nevyplýva z nej prerokovanie výpovedí, resp. iných alternatívnych skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Tieto skutočnosti nevyplývajú ani zo zápisnice a ani z príloh zápisnice. c) výboru ZO VSOZ bol predložený len menný zoznam zamestnancov, ktorých sa znižovanie stavov týka avšak nie samotné výpovede. d) zo zápisnice nevyplýva, že došlo k prerokovaniu výpovede v súlade s požiadavkou § 74 Zákonníka práce. Zápisnica zo zasadnutia výboru ZO VSOZ z 28.10.2010 neobsahuje v celom svojom znení ani raz slovo „výpoveď“. S poukazom na zhora uvedené

toto zasadnutie možno považovať len za prerokovanie organizačnej zmeny, ktoré sa s ohľadom na § 118 ods.1 písm. a) bod 3 zákona č. 400/2009 Z. z. malo uskutočniť pred jej prijatím, rovnako tak aj a z pohľadu Kolektívnej zmluvy, konkrétne čl. 10. Ani v tejto časti teda neboli splnené zákonné podmienky na postup zamestnávateľa takýmto spôsobom - o to viac, že daný postup je v hrubom rozpore s judikatúrou súdov v danej oblasti. V tejto súvislosti poukázala na: Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18 Co Pr/8/2012, Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo 255/2008. Vzhľadom na uvedené možno - s ohľadom na predložené podklady a citovanú judikatúru - konštatovať, že: i.) k prerokovaniu organizačnej zmeny došlo v zmysle § 118 ods.1 písm. a) bod 3 zák. č. 400/2009 Z. z. až dodatočne, a to aj z pohľadu Kolektívnej zmluvy. Podľa čl. 10 Kolektívnej zmluvy zamestnávateľ prerokuje každý návrh na zmenu organizačného poriadku a ostatných služobných predpisov Obvodného úradu Košice - okolie s odborovou organizáciou. Zamestnávateľ vydá služobný poriadok po predchádzajúcom súhlase odborovej organizácie, inak je neplatný. ii.) k prerokovaniu výpovede nedošlo. Skutočnosť, že žalovaný prejednával výpoveď za prítomnosti pani K. E. T. T. 28.10.2010 nepostačuje, resp. nemožno považovať za prerokovanie výpovede podľa § 74 Zákonníka práce. Zo zápisnice zo zasadnutia vyplýva, že sa ho zúčastnila pani K. A.a organizačný odbor a pani T. ako predseda ZO VSOZ. Prerokovanie výpovede v prítomnosti pani T. ako predsedu ZO VSOZ nepostačuje, a to vzhľadom na to, že nie je odborovým orgánom, ale len reprezentuje a navonok koná za výbor základnej organizácie. iii.) podľa Stanov VSOZ oddiel 17 bod 4 písm. a) členská schôdza ZO je najvyšším orgánom, rozhoduje vo všetkých zásadných otázkach činnosti ZO VSOZ a (najmä o) poveruje predsedu ZO vyjednávaním s vedením organizácie (so zamestnávateľom). Zo spisu nevyplýva, že predseda ZO bol členskou schôdzou poverený vyjednávaním so zamestnávateľom. Dané rokovanie teda nemožno považovať za prerokovanie výpovede alebo organizačnej zmeny odborovým orgánom ako to požaduje právna úprava. V tejto veci sa vyžaduje aby vec bola prerokovaná riadne zvoleným výborom, ktorý má v tejto veci kompetenciu, (čl. 6 a 129 Rokovacieho poriadku) Na doplnenie uviedla, že z kolektívnej zmluvy pre zamestnancov štátnej služby uzatvorenej medzi Obvodným úradom Košice - okolie a ZO VSOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie na rok 2010 vyplýva povinnosť zamestnávateľa prerokovať s odborovou organizáciou všetky prípady rozviazania pracovného pomeru v lehote 1 týždeň (čl. 16). 4. Prílohy k zápisnici z rokovania výboru ZO VSOZ 28.10.2010 - Svedkyňa T. tvrdila, že na zasadnutí výboru ZO VSOZ 28.10.2010 boli predložené vzory dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a tiež vzory dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Svedkyňa ďalej uviedla, že dokumenty, ktoré boli predložené na rokovaní výboru sú prílohami zápisnice a sú uložené v dokladoch výboru v euroobaloch a to aj pri tejto konkrétnej zápisnici z rokovania výboru ZO VSOZ 28.10.2010. Ona opakovane požadovala predloženie príloh k zápisnici z rokovania výboru ZO VSOZ 28.10.2010 avšak došlo len k predloženiu zápisnice bez príloh, resp. jedinou prílohou je menný zoznam zamestnancov. Žiadala doplniť dokazovanie s poukazom na judikatúru súdov, Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18 Co Pr/8/2012, Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo 255/2008, z ktorých opakovane citovala. 5. Dochádzka (dochádzkový list) za mesiac október 2010 od p. T., od p. V. V.I., od p. Y. I., T. E. T.. Ona požadovala predloženie dokladov za účelom preukázania, že tieto zamestnankyne boli v čase rokovania výboru ZO VSOZ 28.10.2010 v práci, keďže pani T. uviedla vo výpovedi že „boli z práce“. Žalovaný na základe žiadosti žalobkyne o informácie uviedol, že dokumenty boli skartované. V nadväznosti na uvedené sa súd týmito skutočnosťami nezaoberal. X. INÉ - K argumentácií súdu v bode 19 a 20 odôvodnenia uvádzame, že žalobkyne nebol poskytnutý dostatočný časový priestor na zváženie možností. Na základe pohovoru sa musela ihneď rozhodnúť a aj to len v dvoch alternatívach. XI. S poukazom na zhora uvedené dôvody a citovanú právnu úpravu má za to, že odvolanie je dôvodné a preto navrhla odvolaciemu orgánu, aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a prejednanie. Zároveň si uplatnila trovy konania a trovy právneho zastupovania.

4.K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že I. K samotnému odvolaniu napriek jeho rozsiahlosti je takmer zhodné s prvým odvolaním žalobkyne z 26.3.2012, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach Uznesením sp. zn. 9Co/99/2012-235 z 31.3.2014. Podľa jeho názoru žalobkyňa len opätovne opakuje odvolacie tvrdenia už uvedené v odvolaní z 26.3.2012. Poukázal na odôvodnenie Uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/99/2012-235 z 31.3.2014, z ktorého citoval a dovolil si len malú poznámku, že žalobkyňa v aktuálnom odvolaní sama spochybňuje zápisnicu zo zasadnutia výboru ZO VSOZ z 10.12.2009. Na strane 17 odvolania uvádza: „súčasťou zápisnice je prezenčná listina z Vianočného posedenia spojeného s ukončením a vyhodnotením roka 2009, pričom nie je jasné kto sú osoby podpísané na prezenčnej listine a prečo je táto listina pripojená k zápisnici zo zasadnutia výboru VSOZ." Doteraz táto listina žalobkyňou bola prezentovaná ako „hlavný dôkaz" o jej členstve v odborovej organizácii resp. odborovom orgáne (!). Krajský súd v Košiciach Uznesením sp. zn. 9Co/99/2012-235 z 31.3.2014 uložil Okresnému súdu Košice-okolie nasledovné povinnosti: „Po vrátení

veci bude povinnosťou súdu prvého stupňa vykonať dokazovanie za účelom posúdenia z hľadiska § 240 ods.8,9 ZP rozhodných skutočností pre záver o (ne)platnosti spornej výpovede služobného úradu. Pokiaľ po vyhodnotení výsledkov takto doplneného dokazovania dospeje k záveru, že z hľadiska § 240 ods.8,9 ZP výpoveď je platná bude dbať na to, aby skutkový záver o (ne)existencii iného vhodného štátnozamestnaneckého miesta pre žalobkyňu v rozhodnej dobe mal oporu vo vykonanom dokazovaní. V odôvodnení rozsudku sa vysporiada aj s tými relevantnými odvolacími námietkami žalobkyne, ku ktorým v odôvodnení napadnutého rozsudku dosiaľ nezauljal stanovisko (príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou spočívajúcou v zrušení štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne a jej nadbytočnosťou)." V konaní pre súdom prvej inštancie bolo vykonané rozsiahle dokazovanie minimálne v rozsahu, ktorý určil Krajský súd v Košiciach v Uznesení sp. zn. 9Co/99/2012-235 z 31.3.2014. Žalobkyňa nepredložila dôkaz, keďže sama v odvolaní spochybnila zápisnicu zo zasadnutia výboru ZO VSOZ z 10.12.2009, že bola členkou odborovej organizácie - Všeobecný slobodný odborový zväz (ďalej len „VSOZ“). Podľa oddielu 4. bod 1. predložených Stanov VSOZ z 25.9.2004 (ďalej len „Stanovy“): „Členský preukaz je dokladom členstva vo Všeobecnom slobodnom odborovom zväze.“ Údajný podpis žalobkyne sa nachádza len na „Prezenčnej listine z Vianočného posedenia spojeného s ukončením a vyhodnotením roka 2009 z 10.12.2009“. Podpis potvrdzujúci účasť na Vianočnom posedení neznamena dôkaz členstva v odborovej organizácii, a teda ani v odborovom orgáne. Výsledkom dokazovania okrem iného bol fakt, že žalobkyňa nikdy nebola členkou odborového orgánu. Opätovne dal do pozornosti § 74 a § 240 ods.8 Zákonníka práce v spojitosti s § 120 zák. č. 400/2009 Z. z. a konštatoval, že v priebehu súdneho konania nebolo dokázané, že žalobkyňa bola členkou resp. predstaviteľkou odborového orgánu. On si teda splnil svoju zákonnú povinnosť a písomne sa obrátil na odborovú organizáciu pričom nie je povinný skúmať znenie a dodržiavanie Stanov odborovou organizáciou - inou právnickou osobou! Ak predseda výboru základnej organizácie, nebol príslušný podľa Stanov na postup podľa § 74 alebo 240 ods.8 Zákonníka práce nastáva zákonná fikcia uvedená v Zákonníku práce, a to podľa § 74 Zákonníka práce, ak žalobkyňa bola, zamestnankyňou alebo „len“ členkou odborovej organizácie: „Ak v uvedenej lehote nedôjde k prerokovaniu, platí, že k prerokovaniu došlo.“ alebo, ak žalobkyňa bola členkou odborového orgánu podľa § 240 ods.8 Zákonníka práce: „Za predchádzajúci súhlas sa považuje aj, ak zástupcovia zamestnancov písomne neodmietli udeliť zamestnávateľovi súhlas do 15 dní odo dňa, keď o to zamestnávateľ požiadal.“ Do dnešného dňa mu nebol predložený písomný nesúhlas odborovej organizácie! V opätovnom konaní pred súdom prvej inštancie prebehlo aj dokazovanie o (ne)existencii iného vhodného štátnozamestnaneckého miesta pre žalobkyňu v rozhodnej dobe. Skutkový stav bol riadne zistený a je uvedený aj v napadnutom rozsudku. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Košiciach odvolanie žalobkyne z 10.5.2017 proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 18C/45/2011-336 z 27.3.2017 zamietol v celom rozsahu a rozsudok Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 1.8C/45/2011-336 z 27.3.2017 potvrdil.

5.K vyjadreniu žalovaného žalobkyňa uviedla, že zotráva na podanom odvolaní a doterajších vyjadreniach v celom rozsahu a k obsahu vyjadrenia žalovaného doručeného 24.8.2017, že dôkaz o jej členstve v odborovej organizácii je súčasťou spisového materiálu. Žalovaný si nesplnil zákonnú povinnosť v zmysle § 240 ods.8 Zákonníka práce. Prerokovanie výpovede v prítomnosti predsedu ZO VSOZ nepostačuje, a to vzhľadom na to, že nie je odborovým orgánom, ale len reprezentuje a navonok koná za výbor základnej organizácie. Podľa Stanov VSOZ oddiel 17 bod 4 písm. a) členská schôdza ZO je najvyšším orgánom, rozhoduje vo všetkých zásadných otázkach činnosti ZO VSOZ a (najmä o) poveruje predsedu ZO vyjednávaním s vedením organizácie (so zamestnávateľom). Zo spisu nevyplýva, že predseda ZO bol členskou schôdzou poverený vyjednávaním so zamestnávateľom. Dané rokovanie teda nemožno považovať za prerokovanie výpovede alebo organizačnej zmeny odborovým orgánom ako to požaduje právna úprava. V tejto veci sa vyžaduje aby vec bola prerokovaná riadne zvoleným výborom, ktorý má v tejto veci kompetenciu.

6.Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne uviedol (č. I. 364), že 1) „Dôkaz o členstve žalobkyne v odborovej organizácii je súčasťou spisového materiálu.“ Podľa oddielu 4. bod 1. predložených Stanov VSOZ z 25.9.2004 (ďalej len „Stanovy“): „Členský preukaz je dokladom členstva vo Všeobecnom slobodnom odborovom zväze.“ Údajný podpis žalobkyne sa nachádza len na „Prezenčnej listine z Vianočného posedenia spojeného s ukončením a vyhodnotením roka 2009 z 10.12.2009“. Podpis potvrdzujúci účasť na Vianočnom posedení neznamena dôkaz členstva v odborovej organizácii, a teda ani v odborovom orgáne. 2) „Žalovaný si nesplnil zákonnú povinnosť v zmysle § 240 ods. 8 Zákonníka práce.“ Opätovne dal do pozornosti § 74 a § 240 ods.8 Zákonníka práce v spojitosti s § 120 zák. č. 400/2009 Z. z..

7.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok

ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8.Žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

9.Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10.Podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11.Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

12.Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľné a riadne odôvodnené.

13.V konaní nedošlo k žiadnej takej vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia a možno uzavrieť, že žalobcami uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

14.Záverom k uplatnenému odvolaciemu dôvodu odvolací súd dodáva, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. ICdo/184/2010).

15.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je

nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

16.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

17.Žalobkyňa uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

18.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

19.K námietkam žalobkyne uvedených v odvolaní odvolací súd uvádza, že žalobkyňa nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie vidí v tom, že rozhodnutie o organizačnej zmene patrí do kompetencie prednostu obvodného úradu, ktorý má postavenie štatutárneho orgánu v pracovnoprávných vzťahoch, že samotný personálny rozkaz nie je rozhodnutím o organizačnej zmene. Práve vydaním rozhodnutia o organizačnej zmene došlo k samotnému zrealizovaniu zmien uvedených v personálnom rozkaze, keďže samotný personálny rozkaz neobsahoval údaje, na základe ktorých by bolo možné organizačnú zmenu bez potreby ďalších krokov uskutočniť. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodit', že personálny rozkaz je podkladom na uskutočnenie organizačných zmien, nie však samotným rozhodnutím o organizačnej zmene.

20.Uvedená námietka je nesprávna a teda nedôvodná, lebo jej posudzovaní je potrebné vychádzať zo zák. č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch v znení platnom do 30.6.2013.

21.Podľa § 2 ods.1 zák. č. 515/2003 Z. z. obvodný úrad je miestny orgán štátnej správy, ktorý je preddavková organizácia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo").

22.Podľa § 2 ods.2 zák. č. 515/2003 Z. z. obvodný úrad riadi a za jeho činnosť zodpovedá prednosta obvodného úradu, ktorého vymenúva a odvoláva vláda Slovenskej republiky (ďalej len "vláda") na návrh ministra vnútra Slovenskej republiky.

23.Podľa § 2 ods.3 zák. č. 515/2003 Z. z. v konaní, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb na úsekoch štátnej správy v pôsobnosti obvodného úradu, rozhoduje príslušný organizačný útvar obvodného úradu.

24.Podľa § 2 ods.4 zák. č. 515/2003 Z. z. vnútornú organizáciu obvodného úradu určuje ministerstvo po prerokovaní s príslušnými ústrednými orgánmi štátnej správy.

25.Vychádzajúc z § 2 ods.4 zák. č. 515/2003 Z. z. o vnútornej štruktúre a teda aj o organizačných zmenách je oprávnené rozhodovať jedine ministerstvo, ktoré svoju právomoc realizovalo personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 460/2010 (č. I. 108). Obvodný úrad Košice - okolie v súlade s personálnym rozkazom a rozpisom počtu štátnozamestnaneckých miest a počtu funkčných miest pri výkone práce vo verejnom záujme Obvodného úradu Košice - okolie stanoveného MV SR listom č. p. SSMP-OS-S 80/2010 vydal rozhodnutie č. B/2010/04974 z 27.10.2010 o znížení stavu zamestnancov (č. I. 72), ktoré samo o sebe nemôže byť organizačnou zmenou, keďže o nej rozhodovať nemôže. Rozhodnutie č. B/2010/04974 z 27.10.2010 o znížení stavu zamestnancov sa len realizoval personálny rozkaz. O skutočnosti, že organizačná zmena bola dlhodobo vopred pripravovaná, svedčí list adresovaný MV SR z 22.10.2010, ktorým prednosta Obvodného úradu Košice - okolie žiada o súhlasné stanovisko k zmene Organizačného poriadku (č. I. 77 - 82), ako aj dôvodová správa k personálnemu rozkazu (č. I. 138). Je nutné zdôrazniť, že personálnemu rozkazu nepredchádzalo žiadne iné rozhodnutie a jedine na základe neho bola organizačná zmena realizovaná. Preto tvrdenie žalobkyne, že rozhodnutie o personálnom rozkaze nie je rozhodnutím o organizačnej zmene je nesprávne, uvedené nevyplýva ani z konania Obvodného úradu Košice - okolie, ani z právnych predpisov a Organizačného poriadku (č. I. 127 - 129, čl.1 bod 2, čl. 2 bod 2). O uvedenom svedčí aj fakt, že obvodný úrad predkladá ministerstvu len svoje návrhy, o ktorých ministerstvo ako zriaďovateľ rozhoduje.

26.V súvislosti s námietkou žalobkyne, že súd sa zaoberal rozhodnutím č. B/2010/04974 z 27.10.2010 o znížení stavu zamestnancov, je nutné uviesť, že robil tak dôvodne a to aj s prihliadnutím na stanovisko uvedené v bode 25.

27.Žalobkyňou opakovane tvrdený nesúlad pri doručovaní personálneho rozkazu je nedôvodný. V konaní súd jednoznačne zistil, že bol 27.10.2010 doručovaný elektronicky a následne v listinnej podobe. Súd sa k tejto otázke podrobne vyjadril a náležite sa vysporiadal s ňou v bode 32 rozhodnutia, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd. Tvrdenie žalobkyne, že personálny rozkaz bol doručený až 29.10.2010 obvodnému úradu je nelogické a v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi, keď v rozhodnutí o znížení stavu zamestnancov z 27.10.2010 sa personálny rozkaz priamo cituje.

28.O nadbytočnosť zamestnanca ide vtedy, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať prácami dohodnutými v pracovnej zmluve. Dôvody tejto nemožnosti musia spočívať v tom, že zamestnávateľ ďalej nepotrebuje práce vykonávané zamestnancom, a to buď vôbec, alebo v pôvodnom rozsahu. Uvedený stav môže byť daný vnútornými organizačnými zmenami alebo znížením celkového počtu zamestnancov. Zákon umožňuje zamestnávateľovi, aby reguloval počet svojich zamestnancov a ich kvalifikačné zloženie tak, aby zamestnával len taký počet zamestnancov a v takom kvalifikačnom zložení, ktoré zodpovedá jeho potrebám. V prípade posudzovania dôvodnosti použitia tohto výpovedného dôvodu treba vychádzať z obsahu pracovnej zmluvy a posúdiť, či došlo u zamestnávateľa k takej organizačnej zmene, ktorá by robila zamestnanca pre neho nadbytočným z hľadiska funkcie, na ktorú znie pracovná zmluva. O výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje výlučne zamestnávateľ; súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať. Súd však skúma, či sú splnené ostatné podmienky vymedzujúce tento výpovedný dôvod. I keď súd v konaní o žalobe na určenie neplatnosti výpovede danej z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce neskúma platnosť rozhodnutia zamestnávateľa o organizačnej zmene [také rozhodnutie nie je právnym úkonom v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka (platí tu subsidiárna pôsobnosť Občianskeho zákonníka), ale iba skutočnosťou (faktickým úkonom), ktorá je hmotnoprávnym predpokladom pre samotný právny úkon (skončenie pracovného pomeru)], zaoberá sa však s ním, ako jedným z predpokladov, ktoré zákon ustanovuje pre platnosť výpovede, a to vzhľadom na okolnosti, ktoré tu boli v čase skončenia pracovného pomeru výpovedou.

29.Podľa § 47 písm. b) zák. č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v znení platnom do 31.12.2010 služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak sa zrušuje alebo zrušilo štátnozamestnanecké miesto, služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca iné vhodné štátnozamestnanecké miesto alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením v služobnom úrade a nedohodne sa so služobným úradom inak.

29.Medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobkyne existuje príčinná súvislosť, keďže následkom organizačnej zmeny došlo k zníženiu počtu zamestnancov. Žalobkyňa sa uskutočnením organizačnej zmeny stala nadbytočnou.

30.Podľa § 63 ods.1 písm. b) ZP zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách.

31.Podľa § 63 ods.2 ZP zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak nejde o výpoveď pre neuspokojivé plnenie pracovných úloh, pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite zrušiť pracovný pomer, iba vtedy, ak a/ zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, b/ zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce.

32.Predpokladom použitia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods.1 písm. b) a zároveň podmienkou platnosti výpovede z tohto dôvodu je existencia organizačnej zmeny, nadbytočnosť zamestnanca a príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. Ďalšou hmotnoprávnou podmienkou platnosti skončenia pracovného pomeru z uvedeného dôvodu je splnenie povinnosti vyplývajúcej pre zamestnávateľa z § 63 ods.2 ZP. Citované ustanovenie stanovuje tzv. ponukovú povinnosť zamestnávateľa, ktorej splnenie je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede z pracovného pomeru. Ide o povinnosť zamestnávateľa urobiť zamestnancovi ponuku smerujúcu k uzavretiu dohody o prevedení na inú prácu. Inou vhodnou prácou sa rozumie práca zodpovedajúca zdravotnému stavu, schopnostiam a pokiaľ možno aj kvalifikácii zamestnanca. Jedná sa teda o prácu, ktorú je zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav, schopnosti a kvalifikáciu spôsobilý vykonávať. Okrem toho výkon tejto povinnosti zamestnávateľa musí byť v súlade so zásadou vyplývajúcou z čl. 2 Zákonníka práce, v zmysle ktorého výkon práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi a nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať.

33.Vo vzťahu k ponukovej povinnosti v konaní bolo preukázané, že u žalovaného nebolo voľné štátnozamestnanecké miesto a pôvodné miesto žalobkyne bolo po vykonanej organizačnej zmene zrušené. Vhodnosť práce je potrebné posudzovať individuálne vzhľadom na každého zamestnanca, ktorému má byť doručená výpoveď z organizačných dôvodov. Voľným pracovným miestom nie je miesto uvoľnené iba dočasne (na dobu zastupovania iného zamestnanca - materská dovolenka, rodičovská dovolenka, dlhodobá práceneschopnosť). Možno uzavrieť, že žalovaný nemal vhodné voľné pracovné miesto a ani nebolo by spravodlivé od neho požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával. V konaní bolo preukázané, že žalovaný nemal pre žalobkyňu iné vhodné miesto, čo súd náležite odôvodnil v bode 33, 38 a 39 rozsudku. K uvedenému odvolací súd dopĺňa, že podmienkou vhodného miesta je skutočnosť, že ide o miesto na dobu neurčitú vychádzajúc R 79/1972, podľa ktorého ponuka inej vhodnej práce sa musí vzťahovať i na obdobie po uplynutí výpovednej doby. Tvrdenie, že zánikom jej štátnozamestnaneckého miesta nezankla jej funkcia a zverená agenda, treba konštatovať, že zrušením jej služobného úradu zaniklo jej miesto a jej agenda bola premiestnená. Uskutočnením organizačnej zmeny došlo k zníženiu počtu zamestnancov a následne k zrušeniu pracovného miesta bez náhrady. Inými slovami na základe organizačnej zmeny služobný úrad zrušil štátnozamestnanecké miesto a nevytvoril nové štátnozamestnanecké miesto, lebo cieľom organizačnej zmeny bolo znížiť počet štátnozamestnaneckých miest.

34.Neopodstatnená je i odvolacia námietka týkajúca sa nedostatku riadneho prerokovania výpovede odborovým orgánom v zmysle § 74 ods.1 ZP, resp. § 240 ods.8 ZP.

35.Podľa § 74 ods.1 ZP výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, inak sú výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné. Zástupca zamestnancov je povinný prerokovať výpoveď zo strany zamestnávateľa do siedmich pracovných dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom a okamžité skončenie pracovného pomeru do dvoch pracovných dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom. Ak v uvedených lehotách nedôjde k prerokovaniu, platí, že k prerokovaniu došlo.

36.Podľa § 240 ods.8 ZP zamestnávateľ môže dať členovi príslušného odborového orgánu, členovi zamestnaneckej rady alebo zamestnaneckému dôverníkovi výpoveď alebo s nimi okamžite skončiť pracovný pomer len s predchádzajúcim súhlasom týchto zástupcov zamestnancov. Za predchádzajúci súhlas sa považuje aj, ak zástupcovia zamestnancov písomne neodmietli udeliť zamestnávateľovi súhlas do 15 dní odo dňa, keď o to zamestnávateľ požiadal. Zamestnávateľ môže použiť predchádzajúci súhlas len v lehote dvoch mesiacov od jeho udelenia.

37.Zo zápisnice zo zasadnutia závodného výboru ZO VZOZ pri Obvodnom úrade Košice - okolie z 28.10.2010 vyplýva, že odborová organizácia po prerokovaní výpovede a oboznámením sa s

predloženým materiálom zobrala na vedomie rozhodnutie úradu o znížení počtu zamestnancov, čím bolo postupované v zmysle cit. ust., ale aj rozsudku NS SR z 28.9.2006 sp. zn. 1 Cdo 72/2006.

38.V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa bola členom odborovej organizácie, nie členom jej orgánu, preto postup určený v § 240 ods.8 ZP, tak ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie v bode 53 sa nevyžadoval, s čím sa odvolací súd plne stotožňuje.

39.Ak žalobkyňa namietala, že nebol správne obsadený výbor, lebo nezasadal v zákonom zložení, odvolací súd je toho názoru, že akékoľvek dokazovanie v tomto smere je nadbytočné. Žalovaný nemôže zodpovedať a ani nezodpovedá za správnosť obsadenia výboru, lebo nie je v jeho kompetencii akokoľvek zasahovať alebo riadiť jeho činnosť. Preto, aj keby bolo prejednanie pred nesprávne obsadeným výborom, nemožno to pripisovať na zodpovednosť žalovaného.

40.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

41.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná, preto jej nebolo nepriznané právo na náhradu trov odvolacieho konania.

43.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.